
1. Familiile și Biserica în planul lui Dumnezeu

1.1 Planul pe care Dumnezeu Tatăl l-a pregătit pentru familia Sa eternă	2	1.3 Întemeierea familiilor eterne	3
1.1.1 Familia lui Dumnezeu în viața premuritoare . .	2	1.3.1 Soțul și soția	3
1.1.2 Scopul vieții muritoare	2	1.3.2 Părinții și copiii	4
1.1.3 Ispășirea lui Isus Hristos.	2	1.3.3 Membrii necăsătoriți ai Bisericii	4
1.1.4 Rolul familiilor în planul lui Dumnezeu	2	1.4 Căminul și Biserica.	4
1.1.5 Rolul Bisericii	2	1.4.1 Întărirea căminului	5
1.2 Întoarcerea în prezența Tatălui	2	1.4.2 Seara în familie.	5
1.2.1 Evanghelia lui Isus Hristos.	2	1.4.3 Întărirea indivizilor	5
1.2.2 Rolul conducătorilor și învățătorilor din cadrul Bisericii	3		

1. Familiile și Biserica în planul lui Dumnezeu

1.1 Planul pe care Dumnezeu Tatăl I-a pregătit pentru familia Sa eternă

1.1.1 Familia lui Dumnezeu în viața premuritoare

Familia este rânduită de Dumnezeu. Ea este cea mai importantă unitate în viața muritoare și în eternitate. Chiar înainte de a ne fi născut pe pământ, am făcut parte dintr-o familie. Fiecare dintre noi „este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești” cu „o natură și un destin divin” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129). Dumnezeu este Tatăl nostru Ceresc și noi am trăit în prezența Lui, făcând parte din familia Sa în viața premuritoare. Acolo ne-am însușit primele lecții și am fost pregătiți pentru viața muritoare (vezi D&L 138:56).

1.1.2 Scopul vieții muritoare

Datorită dragostei Sale pentru noi, Dumnezeu a pregătit un plan care a inclus venirea noastră pe pământ, loc în care aveam să primim trupuri și să fim puși la încercare pentru a putea progresa și deveni mai asemănători Lui. Acest plan este numit „planul salvării” (Alma 24:14), „marele plan al fericirii” (Alma 42:8) și „planul mântuirii” (Alma 12:25; vezi, de asemenea, versetele 26–33).

Scopul planului lui Dumnezeu este de a ne conduce spre viața eternă. Dumnezeu a spus: „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). Viața veșnică este cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru copiii Săi (vezi D&L 14:7). Este exaltarea în cea mai înaltă glorie a împărăției celestiale. Prin intermediul planului salvării, noi putem primi această binecuvântare de a ne întoarce în prezența lui Dumnezeu și de a primi plenitudinea bucuriei.

1.1.3 Ispășirea lui Isus Hristos

Pentru a obține exaltarea în împărăția lui Dumnezeu, noi trebuie să învingem două obstacole ale vieții muritoare: moartea și păcatul. Pentru că noi nu putem învinge singuri niciunul dintre aceste două obstacole, Tatăl Ceresc L-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, pentru a fi Salvatorul și Mântuitorul nostru. Sacrificiul ispășitor al Salvatorului a făcut posibil ca toți copiii lui Dumnezeu să învingă moartea fizică, să fie înviați și să dobândească nemurirea. De asemenea, ispășirea a făcut posibil ca cei care se pocăiesc și-L urmează

să învingă moartea spirituală, să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu pentru a trăi alături de El și a obține viața eternă (vezi D&L 45:3–5).

1.1.4 Rolul familiilor în planul lui Dumnezeu

Ca parte a planului Tatălui nostru Ceresc, noi ne-am născut în cadrul familiilor. El a întemeiat familiile pentru a ne aduce fericire, a ne ajuta să învățăm principii corecte într-o atmosferă plină de dragoste și a ne pregăti pentru viața eternă.

Părinții au responsabilitatea esențială de a-și ajuta copiii să se pregătească pentru a se întoarce în prezența Tatălui Ceresc. Părinții își îndeplinesc această responsabilitate învățându-și copiii să-L urmeze pe Isus Hristos și să trăiască în acord cu Evanghelia Sa.

1.1.5 Rolul Bisericii

Biserica oferă structura și mijloacele pentru predarea Evangheliei lui Isus Hristos tuturor copiilor lui Dumnezeu. Ea oferă autoritatea preoției de a administra rânduielile necesare salvării și exaltării tuturor celor care sunt demni și dornici să le accepte.

1.2 Întoarcerea în prezența Tatălui

1.2.1 Evanghelia lui Isus Hristos

Planul salvării reprezintă plenitudinea Evangheliei. Include crearea, căderea, ispășirea lui Isus Hristos, precum și toate legile, rânduielile și doctrinele Evangheliei. Ne pune la dispoziție modalitatea de a avea parte de bucurie în viața muritoare (vezi 2 Nefi 2:25), precum și binecuvântarea de a avea viață eternă.

Prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos, noi putem fi curățați de păcat și sfințiți și ne putem pregăti pentru a intra din nou în prezența Tatălui nostru Veșnic. Pentru a primi această binecuvântare, noi trebuie să ne supunem principiilor și rânduielilor Evangheliei (vezi Articolele de credință 1:3). Noi trebuie:

1. să ne exercităm credința în Domnul Isus Hristos, Singurul Fiul Născut al lui Dumnezeu;
2. să ne întoarcem către Dumnezeu pocăindu-ne în mod sincer, având parte de o schimbare în inimă, mărturisind păcatele noastre și renunțând la ele;

3. să primim rânduiala botezului pentru iertarea păcatelor, necesară salvării;
4. să fim confirmați ca membri ai Bisericii și să primim darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor;
5. să îndurăm până la sfârșit ținând legăminte sacre.

Aceste principii au fost propovăduite încă din zilele lui Adam. Când ajungem să înțelegem și să credem aceste adevăruri și să dobândim o mărturie fermă despre Isus Hristos, noi ne străduim să ne supunem poruncilor Sale și dorim să împărtășim binecuvântările noastre cu membrii familiei noastre și cu alții (vezi 1 Nefi 8:9–37). Având această mărturie clădită pe o temelie sigură, celelalte elemente ale activității în Biserică vor rezulta în mod firesc.

Creșterea spirituală personală are loc pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu prin intermediul rugăciunii, al studiului din scripturi, al meditației și al supunerii. Nefi ne-a învățat:

„După ce ați intrat pe această cale strâmtă și îngustă, v-aș întreba dacă totul este împlinit? Iată, vă spun: Nu; căci voi nu ați fi ajuns atât de departe, decât dacă ar fi fost prin cuvântul lui Hristos, cu credință nestrămutată în El, bazându-vă cu totul pe meritele Lui care are puterea de a salva.

Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viață veșnică” (2 Nefi 31:19–20).

Fiecare dintre noi răspunde în fața lui Dumnezeu în ceea ce privește învățarea și ținerea poruncilor Sale, precum și viața trăită conform Evangheliei. Vom fi judecați după faptele noastre, după dorințele inimii noastre și după felul de oameni care am devenit. Când devenim adevărați ucenici ai lui Isus Hristos, avem parte de schimbare mare în inima noastră și „nu mai avem înclinare să facem rău” (Mosia 5:2; vezi, de asemenea, Alma 5:12–15; Moroni 10:32–33). Când trăim conform Evangheliei lui Isus Hristos, noi creștem rând după rând, devenind mai asemănători Salvatorului în iubirea și slujirea celorlalți.

1.2.2 Rolul conducătorilor și învățătorilor din cadrul Bisericii

Conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare, precum și învățătorii se străduiesc să-i ajute pe ceilalți să devină adevărați ucenici ai lui Isus

Hristos (vezi Mosia 18:18–30). Pentru a sprijini indivizi și familii în acest efort, ei:

1. predau doctrinele pure ale Evangheliei lui Isus Hristos și mărturisesc despre ele;
2. întăresc indivizi și familii în eforturile acestora de a ține legămintele sacre pe care le-au făcut;
3. oferă sfaturi, ajutor și ocazii de slujire.

Pe lângă aceasta, anumiți conducători ai preoției au autoritatea de a supraveghea înfăptuirea prin intermediul preoției a rânduielilor necesare salvării.

1.3 Întemeierea familiilor eterne

Famiile ocupă locul central în planul lui Dumnezeu, plan care oferă o cale prin care relațiile de familie pot dăinui și dincolo de moarte. Rânduielele și legămintele sacre înfăptuite în templu, dacă sunt ținute cu credință, ne ajută să ne întoarcem în prezența lui Dumnezeu, uniți pentru eternitate cu familiile noastre.

1.3.1 Soțul și soția

Exaltarea în cea mai înaltă glorie a împărăției celestiale poate fi obținută numai de către cei care au trăit cu credință conform Evangheliei lui Isus Hristos și care sunt pecetluiți ca parteneri eterni.

Pecetluirea unui soț cu o soție pentru această viață și pentru eternitate prin autoritatea preoției – cunoscută și sub denumirea de căsătorie în templu – constituie un privilegiu și o obligație sacre, pe care toată lumea ar trebui să se străduiască să le primească. Este temelia unei familii eterne.

Natura spiritelor bărbatului și femeii este una care face ca ei să se completeze unul pe altul. Bărbații și femeile sunt meniți să progreseze împreună spre exaltare.

Domnul le-a poruncit soților și soțiilor să se lipească unul de altul (vezi Genesa 2:24; D&L 42:22). În această poruncă, termenul *a se lipi* înseamnă a fi devotat și loial în totalitate unei anumite persoane. Cuplurile căsătorite se lipsesc de Dumnezeu și unul de celălalt slujindu-se și iubindu-se unul pe celălalt, precum și ținând legămintele cu o loialitate totală unul față de celălalt și față de Dumnezeu (vezi D&L 25:13).

Soțul și soția trebuie să fie uniți în a face din familia lor temelia unei vieți neprihănite. Soții și soțiile sfinți din zilele din urmă lasă în urmă viața lor de persoane necăsătorite și fac din căsnicia lor prioritatea principală a vieții lor. Ei nu permit niciunei alte persoane sau niciunui alt lucru să aibă, în viața lor, o prioritate mai mare decât ținerea

legământelor pe care le-au făcut cu Dumnezeu și unul cu celălalt. Cu toate acestea, cuplurile căsătorite continuă să-și iubească și să-și ajute părinții, frații și surorile în timp ce se concentrează asupra propriilor familii. În mod asemănător, părinții înțelepți înțeleg că responsabilitățile lor în cadrul familiei continuă de-a lungul vieții, în spiritul dragostei și încurajării.

Unitatea în căsnicie cere un parteneriat complet. De exemplu, Adam și Eva au lucrat împreună, s-au rugat și au preaslăvit împreună, au oferit jertfe împreună, i-au învățat împreună pe copiii lor Evanghelia și au jelit împreună din cauza copiilor lor nestatornici (vezi Moise 5:1, 4, 12, 27). Ei erau uniți unul cu celălalt și cu Dumnezeu.

1.3.2 Părinții și copiii

„Prima poruncă pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Evei a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți ca soț și soție... Porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a umple pământul este încă valabilă” („Familia: o declarație oficială către lume”). În planul divin, atât bărbatul, cât și femeia sunt esențiali în aducerea copiilor în viața muritoare și în oferirea celor mai bune condiții pentru creșterea și îngrijirea copiilor.

Abstenența sexuală completă înainte de căsătorie și fidelitatea totală în cadrul căsniciei protejează caracterul sfânt al acestei responsabilități sacre. Părinții și conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a susține această învățătură.

În ceea ce privește rolurile taților și ale mamei, conducătorii Bisericii ne-au învățat: „[Tații trebuie să-și conducă] familiile cu dragoste și dreptate și sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali” („Familia: o declarație oficială către lume”). Când nu există un tată în cămin, atunci mama este cea care conduce familia.

Părinții au datoria sacră de „a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi” („Familia: o declarație oficială către lume”; vezi, de asemenea, Mosia 4:14-15).

Părinții înțelepți își învață copiii să pună în practică, în familia lor, puterea vindecătoare,

reconciliatoare și întăritoare a ispășirii. Așa cum păcatul, slăbiciunile vieții muritoare, rănilor emoționale și mânia sunt lucruri care îi pot separa pe copiii lui Dumnezeu de El, aceleași lucruri îi pot despărți pe membrii familiei unul de celălalt. Fiecare membru al familiei are responsabilitatea de a face tot ce poate ca familia să fie unită. Copiilor care învață acasă să facă tot ce pot pentru ca familia să fie unită, le va fi mai ușor să facă acest lucru în afara căminului.

1.3.3 Membrii necăsătoriți ai Bisericii

Toți membrii, chiar dacă nu s-au căsătorit niciodată sau dacă membrii familiei lor nu sunt membri ai Bisericii, trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a atinge idealul de a trăi într-o familie eternă. Acest lucru înseamnă că trebuie să se pregătească pentru a deveni soți sau soții demne și tați sau mame iubitoare. În unele cazuri, aceste binecuvântări nu vor fi primite până în viața următoare, însă obiectivul suprem este același pentru toți.

Membrii credincioși ale căror circumstanțe nu le permit să primească binecuvântările căsătoriei eterne și ale calității de părinte în această viață, vor primi toate binecuvântările promise de-a lungul eternității, dacă țin legămintele pe care le-au făcut cu Dumnezeu.

1.4 Căminul și Biserica

În învățăturile și practicile Evangheliei restaurate, familia și Biserica se ajută și se întăresc reciproc. Pentru a fi demne de binecuvântările vieții eterne, familiile trebuie să învețe doctrinele și să primească rânduiețile preoției care sunt disponibile numai prin intermediul Bisericii. Pentru a fi o organizație puternică și esențială, Biserica are nevoie de familii neprihănite.

Dumnezeu a revelat un tipar de progres spiritual pentru indivizi și familii prin intermediul rânduieților, învățăturilor, programelor și activităților care se concentrează asupra familiilor și sunt sprijinite de Biserică. Organizațiile și programele Bisericii există pentru a binecuvânta indivizi și familii și nu există doar pe hârtie. Conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare și învățătorii caută să-i ajute pe părinți, nu să-i înlăture sau să-i înlouiască.

Conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare trebuie să se străduiască să întărească sacrul caracter al familiei asigurându-se că toate activitățile Bisericii vin în sprijinul vieților indivizilor și familiilor. Conducătorii Bisericii trebuie să fie atenți să nu copleșească familiile cu prea multe

responsabilități în cadrul Bisericii. Părinții și conducătorii Bisericii conlucrează pentru a ajuta indivizii și familiile să se întoarcă la Tatăl nostru din Cer urmându-L pe Isus Hristos.

1.4.1 Întărirea căminului

Ucenicii lui Hristos sunt invitați să „se adune”, „să stea în locuri sfinte” și „[să nu se clinească]” (D&L 45:32; 87:8; 101:22; vezi, de asemenea, 2 Cronici 35:5; Matei 24:15). Aceste locuri sfinte includ templele, casele și capelele. Prezența Spiritului și comportamentul celor care stau în aceste clădiri sunt ceea ce le fac „locuri sfinte”.

Indiferent de locul în care trăiesc membrii Bisericii, ei trebuie să întemeieze un cămin în care Spiritul este prezent. Toți membrii Bisericii pot face eforturi pentru a se asigura că locul în care locuiesc este un loc de refugiu față de lume. Fiecare casă a membrilor Bisericii, fie că este mare sau mică, poate fi o „casă de rugăciuni, o casă de post, o casă de credință, o casă de învățătură, o casă de slavă, o casă a ordinii, o casă a lui Dumnezeu” (D&L 88:119). Membrii Bisericii pot invita Spiritul în casele lor prin mijloace simple, cum ar fi: o atmosferă corespunzătoare, muzică bună și lucrări de artă înălțătoare (de exemplu, un tablou care-L ilustrează pe Salvator sau o poză cu un templu).

Un cămin cu părinți iubitori și fideli este mediul în care nevoile spirituale și fizice ale copiilor sunt satisfăcute cel mai eficient. Un cămin clădit pe baza învățăturilor lui Hristos le oferă adulților și copiilor un loc de protecție împotriva păcatului, un refugiu față de lume, vindecare de suferințe afective și de alt fel de suferințe, precum și dragoste sinceră și devotată.

Părinților li s-a poruncit mereu să-i crească pe copiii lor „în mustrea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4; Enos 1:1) și „în lumină și în adevăr” (D&L 93:40). Prima Președinție a declarat:

„Facem apel la părinți să se dedice propovăduirii și creșterii copiilor lor în spiritul principiilor Evangheliei, care îi va ține aproape de Biserică. Căminul este temelia unei vieți neprihănite și nimic altceva nu-l poate înlocui sau nu poate să îndeplinească funcțiile sale esențiale în îndeplinirea acestei responsabilități dată de către Dumnezeu.

Îi sfătuim pe părinți și pe copii să acorde prioritate maximă rugăciunii în familie, serii în familie, studiului și învățării din Evanghelie, precum și activităților de recreare sănătoase. Indiferent de cât de meritorii și adecvate ar fi celelalte obligații sau activități, acestea nu trebuie să înlocuiască responsabilitățile desemnate în mod divin pe care numai părinții și familiile le pot îndeplini

în mod corespunzător” (First Presidency letter, 11 februarie 1999).

Părinții au responsabilitatea principală de a-și ajuta copiii să-I cunoască pe Tatăl Ceresc și pe Fiul Său, Isus Hristos (vezi Ioan 17:3). Taților și mamelor, sfinți din zilele din urmă, li s-a poruncit să-i învețe pe copiii lor doctrinele, rânduielile și legămintele Evangheliei, precum și modalități de a trăi o viață neprihănită (vezi D&L 68:25–28). Copiii care sunt crescuți și educați astfel au șanse mult mai mari ca, la vârsta potrivită, să fie pregătiți să primească rânduielile preoției, să facă legămintele cu Dumnezeu și să le țină.

Întărirea familiilor este obiectivul principal al programelor inspirate ale Bisericii, cum ar fi programul de învățatori de acasă (vezi D&L 20:47, 51), de învățătoare vizitatoare și seara în familie. Așa cum a făcut mereu, Isus a dat exemplul de a intra în case pentru a sluji, propovădui și binecuvânta (vezi Matei 8:14–15; 9:10–13; 26:6; Marcu 5:35–43; Luca 10:38–42; 19:1–9).

1.4.2 Seara în familie

Profeții din zilele din urmă i-au sfătuit pe părinți să țină săptămânal o seară în familie pentru a-i învăța pe copiii lor Evanghelia, pentru a-și depune mărturia despre adevărul ei și pentru a întări unitatea familiei. Conducătorii țărșurilor și episcopii trebuie să nu programeze nicio adunare sau activitate a Bisericii în serile de luni pentru ca serile în familie să poată fi ținute.

Seara în familie poate include rugăciunea în familie, studiul Evangheliei, împărtășirea de mărturii, imnuri și cântece ale Societății Primare și activități de recreare sănătoase. (Pentru informații despre folosirea muzicii în cadrul căminului, vezi 14.8.) Ca parte a serii în familie, sau separat, părinții pot, de asemenea, să desfășoare în mod periodic un consiliu al familiei pentru a stabili obiective, pentru a rezolva probleme, pentru a coordona programe și a oferi sprijin și îmbărbătare membrilor familiei.

Seara în familie este un timp sacru, intim al familiei desfășurat sub conducerea părinților. Conducătorii preoției nu trebuie să dea instrucțiuni legate de ceea ce trebuie să facă familiile în timpul acestei activități.

1.4.3 Întărirea indivizilor

Conducătorii Bisericii trebuie să acorde atenție deosebită indivizilor care nu se bucură în prezent de sprijinul unei familii de membri puternici în Biserică. Printre acești membri se pot număra copii și tineri ai căror părinți nu sunt membri ai

Bisericii, alți indivizi care fac parte din familii ai căror membri nu fac toți parte din Biserică, precum și adulți necăsătoriți de toate vârstele. Ei sunt membri de legământ ai familiei eterne a lui Dumnezeu, pe care El îi iubește foarte mult. Acestor indivizi trebuie să li se ofere ocazii de a sluji în Biserică. Biserica poate oferi un mediu sănătos de socializare și de înfrățire pe care acești membri nu-l pot găsi în altă parte.

Fiecare membru al Bisericii este la fel de prețios ca toți ceilalți. Planul etern al lui Dumnezeu le oferă tuturor copiilor Săi credincioși ocazia de a primi fiecare binecuvântare a vieții eterne, exaltați în cadrul familiilor pentru totdeauna.

2. Principii ale preoției

2.1 Autoritatea preoției	8	2.4 Folosirea autorității preoției	10
2.1.1 Cheile preoției	8	2.4.1 Primirea autorității	10
2.1.2 Rânduiești	9	2.4.2 Delegarea autorității	10
2.1.3 Legăminte	9	2.4.3 Exercițarea autorității preoției în mod neprihănit	10
2.2 Scopul Bisericii	9	2.4.4 Consilii care prezidează	10
2.3 Preoția și familia	9	2.4.5 Îndeplinirea cu credință și sârguință a chemărilor din cadrul preoției	10

2. Principii ale preoției

Preoția este puterea și autoritatea lui Dumnezeu. A existat dintotdeauna și va continua să existe la nesfârșit (vezi Alma 13:7–8; D&L 84:17–18). Prin intermediul preoției, Dumnezeu a creat și guvernează cerurile și pământul. Prin această putere, El îi exaltează pe copiii Săi supuși, realizând „nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39; vezi, de asemenea, D&L 84:35–38).

În viața muritoare, preoția este puterea și autoritatea pe care Dumnezeu o dă bărbatului de acțiune în toate lucrurile necesare pentru salvarea copiilor lui Dumnezeu. Bindecuvântările preoției sunt disponibile tuturor celor care primesc Evanghelia.

Pasaje importante din scripturi despre preoție pe care conducătorii trebuie să le studieze includ Alma 13 și Doctrină și legăminte 13, 20, 84, 107, 121 și 124.

2.1 Autoritatea preoției

Preoția este împărțită în două părți: Preoția aaronică și Preoția lui Melhisedec.

Preoția aaronică este preoția mai mică și este „o anexă a... Preoției lui Melhisedec” (vezi D&L 107:13–14). Se numește Preoția aaronică deoarece a fost conferită fratelui lui Moise, Aaron, precum și fiilor lui Aaron.

Preoția aaronică include cheile slujirii îngerilor, Evangheliile pocăinței și ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor (vezi D&L 13:1; 84:26–27; 107:20). Cei care dețin Preoția aaronică pot fi autorizați să administreze „[rându-ielile] temporale” ale botezului și împărțășaniei (vezi D&L 107:14). Episcopul este președintele Preoției aaronice în cadrul episcopiei. Ca parte a acestei responsabilități, el administrează lucrurile temporale, cum ar fi bunăstarea și finanțele din cadrul episcopiei (vezi D&L 107:68).

Preoția lui Melhisedec este preoția mai înaltă sau mai mare. Ea există și este exercitată de fiecare dată când Biserica lui Isus Hristos este pe pământ în plenitudinea ei. La început a fost numită „Preoția Sfântă după Ordinul Fiului lui Dumnezeu. Dar, din respect sau reverență față de numele Ființei Supreme, pentru a evita prea frecventa repetare a numelui Său, ei, Biserica, în toate timpurile străvechi, au numit acea preoție după Melhisedec sau Preoția lui Melhisedec” (D&L 107:3–4). Melhisedec a fost „un înalt preot

atât de mare” (D&L 107:2) care a trăit în timpul lui Avraam.

Prin autoritatea Preoției lui Melhisedec, conducătorii Bisericii îndrumă Biserica, coordonează predicarea Evangheliilor în întreaga lume și administrează toată lucrarea spirituală a Bisericii (vezi D&L 84:19–22; 107:18). Președintele Bisericii este înaltul preot care prezidează asupra Preoției lui Melhisedec.

Când un bărbat primește Preoția lui Melhisedec, el face legământ să fie credincios, să îndeplinească cu credință și sârguință chemările sale și să trăiască potrivit fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu și al slujitorilor Săi (vezi D&L 84:33–44).

2.1.1 Cheile preoției

Cheile preoției reprezintă autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o conducătorilor preoției pentru a conduce, controla și governa folosirea preoției Sale pe pământ. Exercițarea autorității preoției este guvernată de către aceia care dețin cheile ei (vezi D&L 65:2; 81:2; 124:123). Cei care dețin cheile preoției au dreptul de a prezida asupra Bisericii și de a o conduce în cadrul unei jurisdicții.

Isus Hristos deține toate cheile preoției care aparțin Bisericii Sale. El i-a conferit fiecărui apostol al Său toate cheile care aparțin împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Apostolul în viață cu cea mai mare vechime în slujirea în acest oficiu, președintele Bisericii, este singura persoană de pe pământ autorizată să exercite toate cheile preoției (vezi D&L 43:1–4; 81:2; 107:64–67, 91–92; 132:7).

Cei Șaptezeci acționează prin desemnare și delegarea autorității de către Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Președinții de zonă sunt desemnați să administreze zone, fiind autorizați de Prima Președinție și Cei Doisprezece. Membrii președinției celor Șaptezeci sunt puși deoparte și primesc cheile de a prezida asupra cvorumurilor celor Șaptezeci.

Președintele Bisericii delegă chei ale preoției altor conducători ai preoției pentru ca ei să poată prezida în zonele pentru care sunt responsabili. Cheile preoției sunt acordate președinților de templu, de misiune, de țară și de district; episcopilor; președinților de ramură și președinților de cvorum. Această autoritate de a prezida este valabilă numai pentru responsabilitățile desemnate și în cadrul jurisdicției geografice a chemării fiecărui conducător. Când conducătorii preoției

sunt eliberați din chemările lor, ei nu mai dețin cheile asociate.

Consilierii conducătorilor preoției nu primesc chei. Ei sunt puși deoparte și slujesc în chemările lor prin desemnare și delegarea autorității.

Toate organizațiile auxiliare la nivel de episcopie și țarăș funcționează sub conducerea episcopului sau a președintelui de țarăș, care deține cheile de a prezida. Președinții organizațiilor auxiliare și consilierii lor nu primesc chei. Lor li se delegă autoritate pentru a sluji în chemările lor.

2.1.2 Rânduieii

Autoritatea preoției este necesară pentru înfăptuirea rânduielilor Evangheliei. O rânduială este o acțiune fizică sacră cu înțeles simbolic, cum ar fi botezul, confirmarea sau împărtășania. Fiecare rânduială deschide ușa către binecuvântări spirituale bogate. Simbolismul îi ajută pe participanți să-și amintească de dragostea Tatălui, de ispășirea Fiului și de influența Duhului Sfânt.

Rânduielele au făcut mereu parte din Evanghelia lui Isus Hristos. Botezul, de exemplu, a fost stabilit în zilele lui Adam și ale Evei și este practicat astăzi în Biserica Domnului. Membrii Bisericii li s-a poruncit să se întâlnească laolaltă deseori pentru a lua din împărtășanie, amintindu-și întotdeauna de Salvator și reînnoindu-și legămintele și binecuvântările datorate botezului (vezi Moroni 6:6; D&L 59:8–9).

Unele rânduieli sunt obligatorii pentru exaltarea în împărăția celestială a tuturor persoanelor responsabile pentru faptele lor. Aceste rânduieli includ botezul, confirmarea, rânduirea la Preoția lui Melhisedec (pentru bărbați), înzestrarea în templu și pecetluirea în templu. Membrii în viață ai Bisericii primesc singuri aceste rânduieli necesare pentru salvare și exaltare. Persoanele decedate le pot primi prin altcineva care acționează în numele lor. Rânduielele primite în numele celor morți intră în vigoare numai atunci când persoanele decedate pentru care s-au înfăptuit rânduielile le acceptă în lumea spiritelor și cinstesc legămintele asociate.

Pentru informații concrete despre înfăptuirea rânduielilor și obținerea autorizațiilor necesare, vezi capitolul 20.

2.1.3 Legăminte

Toate rânduielile necesare salvării și exaltării sunt însoțite de legăminte făcute cu Dumnezeu. Un legământ este o promisiune sacră și durabilă între Dumnezeu și copiii Săi. Dumnezeu oferă condițiile legământului și copiii Săi acceptă să se supună acelor condiții. Dumnezeu promite

binecuvântări care depind de îndeplinirea cu credință a legământului de către acea persoană.

Pe măsură ce membrii Bisericii își onorează și țin legămintele, ei primesc multe binecuvântări în viața muritoare și devin demni de exaltare (vezi Exodul 19:3–5; Judecătorii 2:1; 3 Nefi 20:25–27; Moroni 10:33; D&L 42:78; 97:8).

Pentru a ajuta un individ să ia parte la o rânduială, părinții, ceilalți membri ai familiei, conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare și învățătorii se asigură că persoana respectivă înțelege legămintele pe care le va face (vezi Mosia 18:8–11). După rânduială, ei ajută persoana respectivă să țină acele legăminte (vezi Mosia 18:23–26).

2.2 Scopul Bisericii

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a fost organizată de Dumnezeu pentru a ajuta la lucrarea Sa de a realiza salvarea și exaltarea copiilor Săi. Biserica îi invită pe toți să „[vină] la Hristos și [să se perfecționeze] în El” (Moroni 10:32; vezi, de asemenea, D&L 20:59). Invitația de a veni la Hristos este adresată tuturor celor care au trăit pe pământ sau care vor trăi vreodată pe pământ.

Atunci când indivizii primesc rânduielile botezului și confirmării, ei devin membri ai Bisericii. Biserica îi sprijină pe ei și pe familiile lor slujindu-le drept „refugiu împotriva furtunii” influențelor și ticăloșiei lumești (D&L 115:6). Biserica oferă ocazii pentru slujire, binecuvântare și creștere personală. Programele și activitățile Bisericii sprijină și întăresc indivizi și familii.

Pentru a-și îndeplini scopul de a ajuta indivizi și familii să fie demni de exaltare, Biserica se concentrează asupra responsabilităților desemnate de divinitate. Acestea includ ajutarea membrilor să trăiască în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos, adunarea lui Israel prin intermediul muncii misionare, îngrijirea celor săraci și nevoiași și posibilitatea salvării celor decedați prin construirea de temple și înfăptuirea rânduielilor în numele lor.

2.3 Preoția și familia

Fiecare soț și tată din Biserică trebuie să se străduiască să fie demn să dețină Preoția lui Melhisedec. Având-o pe soția sa ca parteneră egală, el prezidează în neprihănire și dragoste, slujind în calitate de conducător spiritual al familiei. El conduce cu regularitate familia în rugăciune, în studiul scripturilor și în seara în familie. El lucrează alături de soția lui pentru a-și învăța copiii și a-i ajuta să se pregătească să primească rânduielile

necesare salvării (vezi D&L 68:25–28). El dă binecuvântări ale preoției pentru îndrumare, vindecare și alinare.

Mulți membri nu au în familie deținători credincioși ai Preoției lui Melhisedec. Conducătorii Bisericii trebuie să acorde o atenție specială în ceea ce privește iubirea și sprijinirea acestor membri printr-o grijă inspirată, atentă, incluzând învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare.

2.4 Folosirea autorității preoției

2.4.1 Primirea autorității

Pentru mai multe informații despre rânduirea fraților la oficiile preoției, vezi 20.7. Pentru informații despre procesul chemării, susținerii și punerii deoparte a membrilor pentru a sluji în chemări în cadrul Bisericii, vezi capitolul 19.

2.4.2 Delegarea autorității

Conducătorii preoției pot delega autoritate desemnându-i pe alții să-i ajute în îndeplinirea unei chemări. Pentru informații despre delegare, vezi 3.3.4.

2.4.3 Exercițarea autorității preoției în neprihănire

Preoția trebuie folosită pentru a binecuvânta viețile altora. Conducătorii preoției eficienți prezidează cu dragoste și bunătate. Ei nu încearcă să-și impună voința asupra altora. În schimb, se consultă cu alții și încearcă să ajungă la un consens prin revelație. Domnul a spus că puterea preoției

nu poate fi folosită decât în neprihănire (vezi D&L 121:36). Folosirea adecvată a preoției se face prin convingere, răbdare îndelungată, bunătate, blândețe, dragoste sinceră și amabilitate (vezi D&L 121:36, 41–42). Dacă un bărbat încearcă să abuzeze de puterea preoției, „cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelu om” (D&L 121:37).

2.4.4 Consilii care prezidează

Consiliile le oferă conducătorilor ocazia de a se aduna în unitate și credință pentru a afla împreună voia Domnului. Consiliile oferă, de asemenea, ocazia de a coordona lucrarea cvorumurilor și a organizațiilor auxiliare. Exemple de consilii care prezidează la nivel local sunt președințiile de țară, episcopatele și comitetele executive ale preoției. Pentru mai multe informații despre modul de funcționare al consiliilor, vezi 4.1.

2.4.5 Îndeplinirea cu credință și sârguință a chemărilor din cadrul preoției

Deținătorii preoției își îndeplinesc cu credință și sârguință chemările în timp ce le slujesc membrilor familiei lor și altor sfinți și își îndeplinesc cu conștiinciozitate responsabilitățile primite. Domnul ne-a sfătuit: „Fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința” (D&L 107:99). Deținătorii preoției își îndeplinesc cu credință și sârguință chemările în timp ce slujesc cu hărnicie, predau cu credință și își depun mărturia și ridică, întăresc și hrănesc spiritual convingerile neprihănirii în viața celor de care răspund.

3. Conducerea în Biserica lui Isus Hristos

3.1 Modul Salvatorului de a conduce	12	3.3.2 Clădiți unitate și armonie	13
3.2 Principii de conducere în acord cu Evanghelia	12	3.3.3 Pregătiți-i pe alții să fie conducători și învățători	13
3.2.1 Pregătiți-vă spiritual	12	3.3.4 Delegați responsabilități și asigurați-vă că persoana înțelege că este responsabilă	13
3.2.2 Participați la consilii	12	3.3.5 Avertizați împotriva păcatului, dar iubiți-l pe păcătos	13
3.2.3 Slujiți altora	12	3.3.6 Încurajați pioșenia	14
3.2.4 Predați Evanghelia lui Isus Hristos.	12	3.3.7 Pregătiți o ordine de zi scrisă pentru fiecare adunare.	14
3.2.5 Administrarea preoției sau a organizației auxiliare.	13	3.3.8 Planificați având un scop	14
3.3 Instrucțiuni suplimentare pentru conducători	13	3.3.9 Folosiți resursele Bisericii pentru a învăța îndatoririle	14
3.3.1 Fiți reprezentanții Domnului și ai Bisericii Sale	13	3.4 Scopurile conducerii	14

3. Conducerea în Biserica lui Isus Hristos

3.1 Modul Salvatorului de a conduce

Toți conducătorii Bisericii sunt chemați pentru a-i ajuta pe oameni să devină „adevărați ucenici ai... lui Isus Hristos” (Moroni 7:48). Pentru a face aceasta, conducătorii se străduiesc mai întâi să fie ucenici credincioși ai Salvatorului, trăind fiecare zi a vieții lor în așa fel încât să se poată întoarce să trăiască în prezența lui Dumnezeu. Apoi, ei îi pot ajuta pe alții să dezvolte mărturii puternice și să se apropie mai mult de Tatăl Ceresc și de Isus Hristos. Programele și activitățile Bisericii ajută la îndeplinirea acestor scopuri.

Conducătorii pot cel mai bine să-i învețe pe alții cum să fie „adevărați ucenici” prin exemplul personal. Acest tipar – de a fi un ucenic credincios pentru a putea să-i ajute pe alții să devină ucenici credincioși – este scopul din spatele fiecărei chemări din Biserică.

Când conducătorii slujesc conform acestui tipar, ei îi ajută pe membrii Bisericii să-și dorească să fie demni de căsătoria în templu și de binecuvântarea de a avea o familie eternă.

3.2 Principii de conducere în acord cu Evanghelia

3.2.1 Pregățiți-vă spiritual

Salvatorul i-a poruncit lui Petru: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32). Când conducătorii sunt convertiți și progresează spiritual, ei îi pot ajuta pe alții să se convertească și să progreseze spiritual.

Conducătorii se pregătesc spiritual atunci când țin poruncile, studiază scripturile și învățăturile profeților din zilele din urmă, se roagă, postesc și se umiliesc în fața Domnului. Pregătindu-se astfel, ei pot primi inspirație care să-i îndrume în viața personală, în responsabilitățile din cadrul familiei și în chemările lor.

3.2.2 Participați la consilii

În cadrul consiliilor, conducătorii se adună sub conducerea oficianților care prezidează pentru a discuta despre modurile în care pot ajuta indivizi și familii. Fiind îndrumați de Duhul Sfânt, ei conlucrează pentru a găsi modalități eficiente de a le sluji membrilor din organizațiile lor. Câteva exemple de consilii din cadrul Bisericii sunt:

consiliul episcopiei, consiliul țărâșului, adunarea episcopatului și adunarea președinției cvorumului și a organizației auxiliare. Pentru informații despre participarea la consilii, vezi capitolul 4.

3.2.3 Slujiți altora

Asemenea Salvatorului, conducătorii caută să slujească indivizilor și familiilor, atât spiritual, cât și material. Ei se îngrijesc de fiecare persoană, nu doar de conducerea administrativă a unei organizații. Ei își întind brațele către membrii noi, către membrii mai puțin activi și către cei care ar putea fi singuri sau care au nevoie de alinare.

Scopul slujirii este de a-i ajuta pe alții să devină adevărați ucenici ai lui Isus Hristos. Slujirea în folosul altora cuprinde:

- să ne amintim numele lor și să ajungem să-i cunoaștem (vezi Moroni 6:4);
- să-i iubim fără să-i judecăm (vezi Ioan 13:34–35);
- să avem grijă de ei și să le întărim credința pe rând, „unul câte unul”, așa cum a făcut Salvatorul (3 Nefi 11:15; 17:21);
- să stabilim prietenii sincere cu ei și să-i vizităm la ei acasă și în altă parte (vezi D&L 20:47).

3.2.4 Predați Evanghelia lui Isus Hristos

Toți conducătorii sunt învățători. Predarea eficientă îi inspiră pe oameni să-și întărească relația cu Dumnezeu și să trăiască în acord cu principiile Evangheliei.

Conducătorii predau cel mai puternic prin exemplul personal. Conducătorii predau, de asemenea, depunându-și mărturiile și conducând discuții bazate pe doctrină în adunările de conducere, în clase și în timpul activităților. Ei predau din scripturi și din cuvintele profeților din zilele din urmă. Ei știu că „predicarea cuvântului... [are] un efect cu mult mai puternic... decât sabia sau orice altceva” (Alma 31:5).

Pe lângă faptul că trebuie să predea Evanghelia, conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare răspund de calitatea învățării și predării în organizațiile lor. Ei se asigură că predarea în clasele lor este semnificativă, edificatoare și corectă din punct de vedere doctrinar.

Pentru îndrumări suplimentare despre predarea Evangheliei și eforturile generale de a îmbunătăți învățarea și predarea, vezi 5.5.

3.2.5 Administrarea preoției sau a organizației auxiliare

Conducătorii sunt cei mai eficienți în eforturile lor de a-i întări pe alții atunci când urmează îndrumările stabilite de către Biserică. Îndrumările pentru administrarea preoției și a organizațiilor auxiliare se găsesc în capitolele 7-12.

3.3 Instrucțiuni suplimentare pentru conducători

3.3.1 Fiți reprezentanții Domnului și ai Bisericii Sale

Deoarece conducătorii Bisericii au fost chemați de Domnul prin intermediul slujitorilor Săi desemnați, ei sunt reprezentanții Lui și ai Bisericii Sale. În calitate de reprezentanți ai Salvatorului, conducătorii Îl consideră exemplul lor. El a spus: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27).

3.3.2 Clădiți unitate și armonie

Domnul a spus: „Fiți unul; și dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei” (D&L 38:27). Oficianții care prezidează încurajează unitatea cerând sfatul bărbaților și femeilor care slujesc alături de ei. Membrii președințiilor și consiliilor ajută la stabilirea unității împărtășindu-și sentimentele și ideile sincere, comunicând în mod clar și ascultându-se reciproc.

Când conducătorii organizațiilor Bisericii își urmează conducătorii preoției și când membrii președințiilor și consiliilor sunt uniți, ei pot să primească îndrumare de la Duhul Sfânt și să conducă conform voinței Domnului.

3.3.3 Pregătiți-i pe alții să fie conducători și învățători

În unele episcopii, conducătorii se bazează în mod repetat pe un grup mic de oameni să slujească în cadrul preoției și al organizațiilor auxiliare. Acest lucru îi poate suprasolicita pe acești oameni sărguincioși în chemările lor și poate, de asemenea, să-i priveze pe alții de experiențe care i-ar putea ajuta să învețe și să progreseze. Conducătorii eficienți le oferă tuturor membrilor ocazii de a sluji.

Atunci când oficianții care prezidează se gândesc, rugându-se, la membri pentru a ocupa poziții de conducere și de predare, ei nu trebuie să uite că Domnul îi va pregăti pe cei pe care El îi cheamă. Membrii nu trebuie să aibă o experiență foarte mare pentru a putea sluji ca învățători și conducători. Ei pot învăța din experiență exercitându-și

credița și lucrând sărguincios, precum și primind instrucțiuni și sprijin din partea conducătorilor lor.

Oficianții care prezidează caută modalități pentru a le oferi ocazii de a sluji noilor membri, membrilor care devin activi din nou în Biserică și tinerilor adulți necăsătoriți. Noii membrii și cei care redevin activi sunt entuziasmați de Evanghelia restaurată și, deseori, sunt pregătiți pentru ocaziile de a sluji altora și de a învăța despre Biserică. Tinerii adulți necăsătoriți au nevoie de ocazii pentru a-și aduce contribuția la lucrarea Domnului și a crește spiritual.

Pentru informații despre recomandarea membrilor de a sluji în chemări în cadrul Bisericii, vezi 19.1.1 și 19.1.2.

3.3.4 Delegați responsabilități și asigurați-vă că persoana înțelege că este răspunzătoare

Conducătorii nu pot și nu trebuie să facă totul singuri. Conducătorii care încearcă să facă prea mult se vor „istovi” (Exodul 18:18) și la fel se va întâmpla și cu oamenii cărora le slujesc. Conducătorii trebuie să delege responsabilități, oferind altora ocazii de a sluji, cum ar fi consilierilor, funcționarilor și membrilor consiliilor sau comitetelor.

Delegarea înseamnă mai mult decât oferirea de însărcinări unei persoane. Ea include următoarele elemente:

- explicarea scopului însărcinării, sugerând modalități prin care poate fi îndeplinită și explicând timpul până când trebuie finalizată. Persoana desemnată trebuie să înțeleagă și să accepte responsabilitatea de a îndeplini însărcinarea și de a raporta;
- ținerea unei evidențe scrise a însărcinării și verificarea periodică a progresului;
- aprecierea eforturilor persoanei desemnate de a dezvolta planuri și de a îndeplini însărcinarea. Conducătorii încurajează și oferă sprijin în funcție de necesitate;
- rugarea persoanei să raporteze despre însărcinare. După primirea raportului, conducătorul acceptă cele mai bune eforturi ale persoanei și își exprimă aprecierea pentru lucrurile bune pe care le-a făcut persoana.

3.3.5 Avertizați împotriva păcatului, dar iubiți-l pe păcătos

Conducătorii trebuie să fie fermi și neînduplecați în avertizarea lor împotriva comportamentului păcătos, dar miloși și buni cu cei care păcătuiesc. Ei îi tratează pe ceilalți așa cum Salvatorul i-ar trata pe ei. Acest lucru îi ajută pe membri

să simtă dragostea pe care Domnul o are față de ei în timp ce ei pun în practică ispășirea în viața lor.

3.3.6 Încurajați pioșenia

Pioșenia este o atitudine calmă și liniștită de preaslăvire și respect față de Dumnezeu. Ea duce la învățarea Evangheliei și la revelație personală. Adevărata pioșenie rezultă din interiorul fiecărui individ.

Conducătorii pot ajuta la cultivarea unei atmosfere de pioșenie în timpul adunărilor Bisericii. În adunările de împărtășanie, conferințele de țărș și alte adunări similare, conducătorii dau un exemplu de pioșenie atunci când stau la prezidiu. Conducătorii încurajează, de asemenea, pioșenia asigurând muzică de preaslăvire și cuvântări care inspiră. Învățătorii pot încuraja pioșenia în sălile de clasă pregătind lecții care inspiră, aranjând clasele înainte de începerea lecției, folosind ilustrații și muzică adecvate și salutându-i pe cursanți într-un mod pașnic, plin de dragoste. Calitatea adunărilor de preaslăvire și cursurilor Bisericii se îmbunătățește atunci când întreaga episcopie face efortul de a fi pioasă.

3.3.7 Pregătiți o ordine de zi scrisă pentru fiecare adunare

Ordinea de zi scrisă poate sluji ca îndrumar pentru conducători în timp ce ei discută despre modalități de a le sluji altora. Dacă ordinea de zi este distribuită înaintea consiliilor sau adunărilor de planificare, conducătorii vor fi mai pregătiți pentru discuții. Îndrumări pentru pregătirea ordinii de zi pentru diferite adunări se găsesc în capitolul 4 și capitolele 7–12.

3.3.8 Planificați având un scop

Conducătorii planifică activități, lecții și alte acțiuni pentru a binecuvânta viața membrilor episcopiei. Ei planifică întotdeauna având un scop în minte pentru ca eforturile lor să fie utile celor cărora le slujesc. Atunci când planifică activități, conducătorii urmează principiile din subcapitolele 13.1 și 13.2. Când planifică instruirii și predare din Evanghelie, ei urmează principiile din subcapitolul 5.5.

Conducătorii fac, de asemenea, planuri pe termen lung pentru organizațiile lor. Aceste planuri cuprind un calendar anual, stabilirea de obiective și o evaluare periodică a progresului legat de îndeplinirea acelor obiective.

Cu ajutorul secretarilor, conducătorii țin o evidență scrisă a planurilor lor și a progresului legat de îndeplinirea însărcinărilor. După ce-și

duc planurile la bun sfârșit, ei evaluează cât de bine și-au îndeplinit scopurile prin intermediul acelor planuri. Această evaluare ajută la planificările ulterioare.

3.3.9 Folosiți resursele Bisericii pentru a învăța îndatoririle

Conducătorii folosesc următoarele resurse care-i ajută să-și învețe și să-și îndeplinească îndatoririle:

- acest manual. Președințiile de țărș și episcopatele trebuie să se familiarizeze cu tot conținutul acestui manual. Ceilalți conducători trebuie să se familiarizeze cu capitolele 1–6, capitolele despre organizațiile lor și orice alte informații care au legătură cu responsabilitățile lor. Manualul predă principii și practici care-i pot ajuta să slujească eficient;
- rapoarte. Funcționarii și secretarii le prezintă conducătorilor rapoarte care indică progresul indivizilor și grupurilor. Aceste informații îi ajută pe conducători să înțeleagă care sunt oamenii și organizațiile care au nevoie de o atenție specială din partea lor;
- instrucțiuni din partea conducătorilor locali. La scurt timp după ce a fost susținut, fiecare conducător nou trebuie să fie instruit cu privire la chemarea respectivă. Conducătorii care oferă instruirea continuă să ofere îndrumări și sprijin prin intermediul adunărilor pentru conducători și comunicării personale;
- materiale pentru instruire ale Bisericii. Aceste materiale sunt disponibile la secțiunea Serving in the Church (Slujind în Biserică) a locației de Internet LDS.org, la sediile centrale ale Bisericii sau la biroul administrativ desemnat;
- reviste ale Bisericii și alte publicații ale Bisericii.

3.4 Scopurile conducerii

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au stabilit următoarele scopuri de care conducătorii trebuie să țină cont în timp ce își îndeplinesc cu credință și sârguință chemările.

Conducătorii încurajează fiecare membru să primească toate rânduielile preoției esențiale, să țină legămintele aferente și să fie demn de exaltare și viață eternă. Conducătorii Bisericii îndrumă eforturile cvorumurilor preoției, organizațiilor auxiliare și consiliilor țărșului și episcopiei pentru a le ajuta să obțină rezultatele menționate mai jos.

Familii. Predau despre importanța căminului și familiei ca unitate organizațională fundamentală

a Bisericii. Subliniază rolul preoției mai mari de a ajuta indivizi și familii să fie demni de exaltare (vezi D&L 84:19–22). Încurajează pe fiecare membru al familiei – părinți și copii – să studieze scripturile, să se roage cu regularitate și să trăiască în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos.

Adulți. Încurajează fiecare adult să fie demn pentru a primi rânduielele din templu. Îi învață pe toți adulții să-și găsească strămoșii și să înfăptuiască rânduielele din templu pentru ei.

Tineri. Ajută pe fiecare tânăr băiat să se pregătească să primească Preoția lui Melhisedec, să primească rânduielele din templu și să fie demn să slujească într-o misiune cu timp deplin. Ajută pe fiecare tânără fată să fie demnă să facă și să

țină legăminte sacre și să primească rânduielele din templu. Îi întăresc pe tineri prin participarea la activități pline de învățăminte.

Toți membrii. Îi ajută pe conducătorii preoției și pe cei ai organizațiilor auxiliare, pe cei care slujesc în consiliul episcopiei, pe misionarii episcopiei și pe cei cu timp deplin și pe membri să conlucreze într-un efort echilibrat pentru a-i salva pe indivizi, pentru a întări familiile și unitățile Bisericii, pentru a spori activitatea preoției și pentru a aduna Israelul prin convertire, păstrare și activare. Îi ajută pe membri să asigure cele necesare pentru ei înșiși și pentru familiile lor și să-i ajute pe cei săraci și nevoiași în felul Domnului.

4. Consiliul episcopiei

4.1 Consilii în cadrul Bisericii	18	4.6 Adunările consiliului episcopiei	19
4.2 Consiliul episcopatului	18	4.6.1 Principii îndrumătoare	19
4.3 Comitetul executiv al preoției	18	4.6.2 Exemplu de ordine de zi	20
4.4 Consiliul episcopiei	18	4.6.3 Implementarea unui plan de acțiune	20
4.5 Lucrarea consiliului episcopiei.	18	4.6.4 Responsabilitățile funcționarului episcopiei ..	21
4.5.1 Ajută pe fiecare individ să progreseze	18	4.6.5 Responsabilitățile secretarului executiv	21
4.5.2 Ajută la întărirea episcopiei	19		

4. Consiliul episcopiei

4.1 Consilii în cadrul Bisericii

Biserica Domnului este guvernată prin intermediul consiliilor la nivel general, zonal, la nivel de țară și de episcopie. Aceste consilii sunt esențiale pentru ordinea în cadrul Bisericii.

Sub cheile conducerii preoției de la fiecare nivel, conducătorii se consultă împreună în consilii pentru beneficiul indivizilor și familiilor. Membrii consiliului întocmesc, de asemenea, planuri legate de însărcinările lor prin care contribuie la lucrarea Bisericii. Consiliile eficiente solicită implicarea deplină a membrilor consiliului și unește eforturile acestora pentru satisfacerea nevoilor indivizilor, familiilor și a celor organizatorice.

În calitate de înalt preot care prezidează al episcopiei, episcopul prezidează asupra a trei consilii care au legătură între ele: consiliul episcopatului, comitetul executiv al preoției și consiliul episcopiei. Acest capitol oferă o explicație despre fiecare dintre acestea.

4.2 Consiliul episcopatului

Episcopatul răspunde de toți membrii episcopiei, de toate organizațiile și activitățile episcopiei. Episcopatul se întrunește, de regulă, cel puțin o dată pe săptămână. Funcționarul și secretarul executiv ai episcopiei participă la această adunare. Pentru idei cu privire la ordinea de zi, vezi 18.2.6.

Deciziile episcopului sunt mai întemeiate și mai bine implementate atunci când sunt luate după discuții avute cu consilierii săi și, în funcție de caz, cu membrii consiliului episcopiei. În cadrul acestor discuții, episcopul nu împărtășește informații pe care trebuie să le păstreze confidențiale.

4.3 Comitetul executiv al preoției

Din comitetul executiv al preoției din cadrul episcopiei (CEP) fac parte: episcopatul, funcționarul episcopiei, secretarul executiv al episcopiei, conducătorul grupului înalților preoți, președintele cvorumului vârstnicilor, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie și președintele Tinerilor Băieți.

CEP se întrunește cu regularitate pentru a discuta despre aspecte ale preoției. În principiu, CEP nu trebuie să abordeze lucruri care vor fi discutate în cadrul consiliului episcopiei. Totuși, ar fi util pentru CEP să treacă în revistă unele lucruri care

vor fi pe ordinea de zi a consiliului episcopiei. Pentru comoditate, CEP se poate întruni chiar înainte de adunarea consiliului episcopiei.

În funcție de situație, episcopul o poate invita pe președinta Societății de Alinare să participe la unele adunări ale CEP din cadrul episcopiei pentru a discuta despre problemele confidențiale de bunăstare și a coordona însărcinările legate de învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare.

4.4 Consiliul episcopiei

Din consiliul episcopiei fac parte: episcopatul, funcționarul episcopiei, secretarul executiv al episcopiei, conducătorul grupului înalților preoți, președintele cvorumului vârstnicilor, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie, președinta Societății de Alinare, președintele Tinerilor Băieți, președinta Tinerelor Fete, președinta Societății Primare și președintele Școlii de duminică.

Membrii consiliului episcopiei se străduiesc să-i ajute pe indivizi să-și clădească mărturiile, să primească rânduielile necesare salvării, să țină legăminte și să devină ucenici consacrați ai lui Isus Hristos (vezi Moroni 6:4–5). Toți membrii consiliului episcopiei au responsabilitatea generală de a se îngriji de bunăstarea membrilor episcopiei. Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare au, de asemenea, responsabilitatea concretă de a veghea asupra fiecărui membru din organizațiile lor și de a-l întări.

În mod normal, tot consiliul episcopiei discută numai despre lucruri care (1) vor rezulta din corelarea organizațiilor, (2) vor rezulta ca urmare a discuțiilor și eforturilor unite ale consiliului sau (3) sunt de interes general pentru episcopie, ca întreg. Majoritatea lucrurilor specifice preoției sau organizațiilor auxiliare trebuie abordată de către conducători în cadrul organizației respective, nu de către întregul consiliu al episcopiei. Pe lângă aceasta, fiecare membru al consiliului episcopiei în parte poate aduce în discuție, în particular, cu episcopul, subiecte delicate sau confidențiale.

4.5 Lucrarea consiliului episcopiei

4.5.1 Ajută fiecare individ să progreseze

Membrii consiliului episcopiei fac cea mai mare parte a lucrării lor în afara adunărilor consiliului episcopiei. Ei lucrează alături de consilierii

lor, de învățătorii de acasă, de învățătoarele vizitatoare și de alții pentru a-și întinde brațele și a le sluji celor din organizațiile lor și celorlalți care au nevoie de ajutor.

Membrii consiliului episcopiei se străduiesc să fie la curent cu nevoile, bunăstarea și progresul spiritual al membrilor din organizațiile lor. Ei sunt, de asemenea, la curent cu informațiile despre membrii care se confruntă cu provocări speciale sau cu schimbări în viața lor. Aceste informații le permit să-i întărească pe aceia care au cel mai mult nevoie de ajutorul lor. În același timp, ei respectă intimitatea individului și familiei. Numai episcopul se ocupă cu probleme de demnitate personală.

Resursele de mai jos îi pot ajuta pe membrii consiliului episcopiei să cunoască progresul membrilor și simpatizanților.

1. Rapoarte despre participarea membrului, cum ar fi Raportul trimestrial al episcopiei. Aceste rapoarte sunt pregătite de către funcționarul episcopiei. Ele oferă informații despre activitatea în cadrul Bisericii, despre statutul rânduielilor și tendințele legate de indivizi, grupuri de vârstă și de întreaga episcopie. În episcopiile care folosesc programul electronic de ținere a evidențelor Bisericii, funcționarul poate, de asemenea, să ofere alte rapoarte care conțin informații utile.
2. Rapoarte ale învățătorilor de acasă și ale învățătoarelor vizitatoare.
3. Formularul de progres al membrului nou și al celui reactivat. Membrii consiliului episcopiei folosesc acest formular pentru a planifica modalități concrete de a-i învăța și întări pe noii membri din momentul botezului și confirmării lor până la primirea înzestrării în templu. Membrii consiliului episcopiei pot, de asemenea, să folosească acest formular pentru a planifica modul în care să-i ajute pe membrii mai puțin activi să se pregătească să primească rânduielile corespunzătoare vârstei lor, inclusiv rânduielile din templu.
4. Formular de înregistrare a progresului. Misionarii cu timp deplin folosesc acest formular pentru a consemna progresul fiecărui simpatizant. Misionarii împărtășesc aceste informații conducătorului muncii misionare la nivel de episcopie, care, la rândul lui, le împărtășește consiliului episcopiei.

4.5.2 Ajută la întărirea episcopiei

Membrii consiliului episcopiei conlucrează pentru a clădi tăria spirituală și unitatea în cadrul episcopiei. Consiliul episcopiei supraveghează,

de asemenea, planificarea activităților episcopiei. Activitățile trebuie planificate pentru a realiza scopurile ce derivă din punerea în practică a Evangheliei. Pentru mai multe informații despre activități, vezi capitolul 13.

4.6 Adunările consiliului episcopiei

Consiliul episcopiei se întrunește cu regularitate (cel puțin o dată pe lună). Adunarea durează, de regulă 60 până la 90 de minute.

Episcopul prezidează asupra adunării. Dacă este absent, el poate desemna pe unul dintre consilieri să prezideze. Totuși, deciziile importante nu sunt luate în absența episcopului.

În funcție de recomandarea conducătorului muncii misionare la nivel de episcopie, episcopul îi poate invita ocazional pe misionarii cu timp deplin să participe la consiliul episcopiei.

4.6.1 Principii îndrumătoare

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare participă la adunările consiliului episcopiei îndeplinind simultan două roluri: (1) în calitate de membri ai consiliului episcopiei care-l ajută pe episcop să abordeze nevoile și preocupările din episcopie și să găsească soluții și (2) în calitate de reprezentanți ai organizațiilor lor. Acești conducători caută îndrumare de la Duhul Sfânt în timp ce sunt uniți în dragoste și preocupare pentru cei cărora le slujesc.

Adunările consiliului episcopiei trebuie să se concentreze asupra lucrurilor care vor întări indivizi și familii. Consiliul discută cât mai puțin timp posibil despre calendar, planificarea activităților și alte probleme administrative.

În timpul adunării, episcopul explică fiecare lucru discutat, însă el nu decide, de regulă, modul de a rezolva problema respectivă până când nu a ascultat tot ce a fost de spus. El încurajează discuția fără s-o acapareze. El adresează întrebări și le poate cere anumitor membri ai consiliului să-și ofere sugestiile. El ascultă cu atenție înainte de a lua o decizie. Aceste discuții trebuie să cultive o atmosferă de inspirație.

Membrii consiliului sunt încurajați să vorbească sincer, atât prin prisma experienței personale, cât și prin prisma chemării lor de conducători de organizații. Atât bărbații, cât și femeile trebuie să simtă că ceea ce spun este prețuit ca venind din partea unui participant cu drepturi depline. Episcopul caută idei din partea conducătoarelor Societății de Alinare, Tinerelor Fete și Societății Primare pentru toate lucrurile discutate în cadrul

consiliului episcopiei. Punctul de vedere al femeilor diferă uneori de cel al bărbaților și acest lucru adaugă o perspectivă esențială înțelegerii nevoilor membrilor și modului de a reacționa la acestea.

După o discuție liberă, episcopul poate lua o decizie sau poate aștepta pentru a discuta problema respectivă mai departe, cu consilierii săi. După ce el ia o decizie, membrii consiliului trebuie să s-o sprijine într-un spirit de unitate și armonie.

Dacă membrii consiliului au îndoieli mari despre o decizie importantă, episcopul poate să aștepte următoarea adunare a consiliului pentru a mai discuta despre lucrul respectiv și pentru a obține confirmare spirituală și unitate.

Membrii consiliului trebuie să păstreze confidențialitatea asupra tuturor informațiilor personale sau delicate despre membri, familii sau subiecte care sunt discutate.

4.6.2 Exemplu de ordine de zi

Sub îndrumarea episcopului, secretarul executiv pregătește o ordine de zi pentru adunarea consiliului episcopiei. Episcopul îi invită pe membrii consiliului să-l contacteze pe secretarul executiv pentru a include lucruri pe ordinea de zi. Secretarul executiv poate, de asemenea, să sugereze lucruri pentru ordinea de zi, inclusiv pe cele din adunările precedente despre care mai trebuie să se discute sau care trebuie evaluate. Secretarul executiv poate, de asemenea, să pregătească un calendar pentru evenimentele episcopiei care urmează pentru ca membrii consiliului să le poată trece în revistă.

Mai jos, este oferită o listă cu lucruri ce pot fi incluse pe ordinea de zi. Episcopul nu trebuie să încerce să le abordeze pe toate în fiecare adunare. În schimb, el stabilește prioritatea lucrurilor de pe ordinea de zi a fiecărei adunări, astfel încât să le poată discuta mai întâi pe cele mai importante. În loc să discute prea multe subiecte într-un mod superficial, este mai bine să se concentreze asupra câtorva care vor binecuvânta cel mai mult indivizi și familii. Episcopul se bazează pe inspirație pentru a ști care subiecte sunt cele mai importante la un anumit moment.

1. Rapoarte scurte despre însărcinările date în cadrul ultimei adunări.
2. Bunăstare spirituală și materială. Se discută despre bunăstarea spirituală și materială a indivizilor și familiilor selectate. Se întocmesc planuri pentru a-i ajuta să-și satisfacă nevoile, inclusiv cele pe termen lung. Se discută despre modalități de a întări familiile. Pentru mai multe informații, vezi 6.2.2.

3. Munca misionară. Se întocmește și se trece în revistă planul de muncă misionară al episcopiei (vezi 5.1.8). Folosindu-se formularul de Înregistrare a progresului, se trec în revistă candidații pentru botez și simpatizanții care progresează. Episcopul îl poate ruga pe conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie să conducă această discuție. Pentru mai multe informații, vezi 5.1.2.
4. Păstrarea convertiților. Se trece în revistă progresul fiecărui membru nou trecut pe formularul Progresul noilor membri și al celor reactivați; se planifică modalități de a-i ajuta să continue să progreseze (vezi 5.2.3).
5. Activare. Se trec în revistă progresul și înfrățirea membrilor mai puțin activi trecuți pe formularul Progresul noilor membri și al celor reactivați; se planifică modalități de a-i ajuta să continue să progreseze (vezi 5.3.2).
6. Templu și istoria familiei. Se trece în revistă progresul individual al membrilor care se pregătesc să primească rânduielile din templu. Dacă episcopul consideră că este necesar, se discută despre modul în care membrii pot participa mai activ la munca din templu și de întocmire a istoriei familiei. Pentru mai multe informații, vezi 5.4.2.
7. Învățarea și predarea Evangheliei. Se discută cum să se îmbunătățească învățarea și predarea Evangheliei în cadrul adunărilor Bisericii și al căminului (vezi 5.5.2).
8. Rapoarte despre lucrarea cvorumului vârstnicilor, grupului înalților preoți și a organizațiilor auxiliare. Această parte a adunării trebuie să fie scurtă pentru a nu distrage atenția de la obiectivul principal al consiliului, acela de a se concentra asupra indivizilor.
9. Calendarul și planificarea activităților pentru a ajuta la satisfacerea nevoilor spirituale, materiale și sociale ale membrilor episcopiei (vezi capitolul 13).
10. Fondul permanent pentru educație (acolo unde programul este aprobat). Se trece în revistă progresul celor înscriși în program.
11. Instrucțiuni finale din partea episcopatului.

4.6.3 Implementarea unui plan de acțiune

Consiliul episcopiei caută inspirație în dezvoltarea unui plan de acțiune pentru a binecuvânta viața membrilor. Obiectivul consiliului este de a-i ajuta pe oameni, nu de a administra programe.

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare folosesc adunările de conducere ale

organizațiilor din care fac parte pentru a trece în revistă deciziile consiliului episcopiei și a solicita ajutorul celorlalți conducători și învățători din organizațiile lor pentru a îndeplini însărcinările date de consiliu. În mod asemănător, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie conduce o adunare de coordonare a muncii misionare la care participă misionarii cu timp deplin și misionarii episcopiei pentru a duce la bun sfârșit deciziile consiliului episcopiei. Această lucrare în cadrul organizațiilor este o extindere a intențiilor și scopului consiliului episcopiei.

În timpul implementării unui plan de acțiune, membrii consiliului trebuie să fie atenți să evite suprasolicitarea indivizilor și familiilor (vezi Mosia 4:27; D&L 10:4). Cea mai mare prioritate a fiecărui membru este familia sa. Consiliul episcopiei asigură un echilibru corespunzător între obligațiile familiale ale membrului și responsabilitățile acestuia în cadrul Bisericii.

Membrii consiliului episcopiei evaluează cu regularitate fiecare plan de acțiune și raportează despre însărcinările lor. De cele mai multe ori, progresul necesită o atenție susținută și urmărirea îndeplinirii însărcinărilor.

4.6.4 Responsabilitățile funcționarului episcopiei

Funcționarul episcopiei ține evidența însărcinărilor date și deciziilor luate în timpul adunărilor

consiliului episcopiei. El se asigură că informațiile folosite de consiliul episcopiei sunt corecte și actualizate. El pune la dispoziție cele mai recente copii ale formularului Progresul noilor membri și al celor reactivați. De asemenea, el pune la dispoziție informații statistice relevante din baza electronică de date a Bisericii. El ia inițiativa de a le face cunoscut membrilor episcopatului și celor ai consiliului episcopiei informațiile pe care le găsește în aceste surse și nu așteaptă ca ei să-i ceară acest lucru.

Alte responsabilități ale funcționarului episcopiei sunt prezentate în *Handbook 1*, 13.4.2.

4.6.5 Responsabilitățile secretarului executiv

Secretarul executiv pregătește ordinea de zi pentru adunările consiliului episcopiei așa cum este indicat în 4.6.2. Episcopul îl poate ruga, de asemenea, să ajute la urmărirea îndeplinirii însărcinărilor date membrilor consiliului episcopiei. În plus, episcopul îl poate ruga să obțină rapoarte din partea membrilor consiliului episcopiei despre situația simpatizanților, noilor membri, membrilor reactivați și despre alte lucruri.

Secretarul executiv poate să asigure continuitatea între consiliul episcopiei și comitetul executiv al preoției.

Alte responsabilități ale secretarului executiv al episcopiei sunt prezentate în *Handbook 1*, 13.4.4.

5. Lucrarea de salvare în cadrul episcopiei și țării

5.1 Munca misionară făcută de membri	24	5.3.4 Misionarii cu timp deplin și misionarii episcopiei	29
5.1.1 Episcopul și consilierii săi	24	5.3.5 Clasa de Principii ale Evangheliei	30
5.1.2 Consiliul episcopiei	24	5.3.6 Conducătorii țării	30
5.1.3 Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie	24	5.4 Munca din templu și de întocmire a istoriei familiei	30
5.1.4 Misionarii episcopiei	25	5.4.1 Episcopul și consilierii săi	30
5.1.5 Adunarea de coordonare a muncii misionare	25	5.4.2 Consiliul episcopiei	31
5.1.6 Membrii și misionarii cu timp deplin conlucrează	25	5.4.3 Conducătorul grupului înalților preoți	31
5.1.7 Ceremoniile de botez și confirmările	25	5.4.4 Consultanți pe probleme de istoria familiei	31
5.1.8 Planul de muncă misionară al episcopiei	26	5.4.5 Cursuri și resurse privind templul și istoria familiei	31
5.1.9 Conducătorii țării	26	5.4.6 Conducătorii țării	32
5.2 Păstrarea convertirilor	26	5.4.7 Resurse din cadrul țării privind templul și istoria familiei	32
5.2.1 Nevoile noilor membri	26	5.5 Predarea Evangheliei	33
5.2.2 Episcopul și consilierii săi	27	5.5.1 Episcopul și consilierii săi	33
5.2.3 Consiliul episcopiei	27	5.5.2 Consiliul episcopiei	33
5.2.4 Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare	27	5.5.3 Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare	33
5.2.5 Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare	28	5.5.4 Învățătorii și conducătorii	34
5.2.6 Misionarii episcopiei și misionarii cu timp deplin	28	5.5.5 Președintele Școlii de duminică și consilierii săi la nivel de episcopie	34
5.2.7 Influența celorlalți membri ai episcopiei	28	5.5.6 Resurse tipărite și online pentru învățare și predare	34
5.2.8 Clasa de Principii ale Evangheliei	28	5.5.7 Cursul Predarea Evangheliei	34
5.2.9 Conducătorii țării	28	5.5.8 Președintele de țară și consilierii săi	34
5.3 Activare	29		
5.3.1 Episcopul și consilierii săi	29		
5.3.2 Consiliul episcopiei	29		
5.3.3 Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare	29		

5. Lucrarea de salvare în cadrul episcopiei și țărâșului

Membrii Bisericii lui Isus Hristos sunt trimiși „să muncească în via Sa pentru salvarea sufletelor oamenilor” (D&L 138:56). Această lucrare de salvare include munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiților, activarea membrilor mai puțin activi, munca din templu și de întocmire a istoriei familiei și predarea Evangheliei. Episcopatul conduce această lucrare în episcopie, fiind ajutat de către ceilalți membri ai consiliului episcopiei.

Deși episcopul este responsabilul suprem pentru aceste aspecte, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie coordonează munca misionară făcută de membri, conducătorul grupului înalților preoți coordonează munca din templu și de întocmire a istoriei familiei și președintele Școlii de duminică îi ajută pe ceilalți conducători din episcopie în procesul de îmbunătățire a învățării și predării Evangheliei. Episcopul îl poate delega pe unul dintre consilierii săi să coordoneze păstrarea convertiților și pe celălalt să coordoneze activarea. Fiecare conducător al preoției și al organizațiilor auxiliare sprijină înaintarea lucrării de salvare în cadrul organizației sale.

5.1 Munca misionară făcută de membri

5.1.1 Episcopul și consilierii săi

Episcopul conduce consiliul episcopiei în procesul de pregătire și urmare a unui plan de muncă misionară al episcopiei, așa cum este descris în 5.1.8.

Episcopul cheamă și pune deoparte un deținător al Preoției lui Melhisedec pentru a sluji în calitate de conducător al muncii misionare la nivel de episcopie. Episcopul și consilierii săi pot chema și pune deoparte alți membri care să slujească în calitate de misionari ai episcopiei.

Episcopul și consilierii săi acordă prioritate muncii misionare făcută de membri. Ei predau des doctrinele muncii misionare. Ei îi încurajează pe membrii episcopiei să conlucreze cu misionarii cu timp deplin pentru a găsi, învăța și boteza simpatizanți. Ei dau un exemplu găsind și pregătind indivizi și familii cărora misionarii să le poată preda.

Episcopul și consilierii săi îi ajută pe potențialii misionari cu timp deplin, inclusiv surori și cupluri, să se pregătească să slujească în misiuni.

5.1.2 Consiliul episcopiei

Munca misionară făcută de membri este cea mai eficientă atunci când membrii consiliului episcopiei sunt angajați total în efortul misionar. În cvorumuri și organizații auxiliare, ei îi încurajează pe membri să facă muncă misionară în următoarele moduri:

1. să găsească și să pregătească oameni să fie învățați;
2. să-i sprijine pe misionari atunci când ei predau (în casele membrilor, dacă este posibil);
3. să-i înfrățească pe simpatizanți;
4. să se pregătească ei înșiși și să-și pregătească propriii copii să slujească în calitate de misionari cu timp deplin.

În cadrul adunărilor consiliului episcopiei, membrii consiliului întocmesc și trec în revistă planul de muncă misionară al episcopiei (vezi 5.1.8). Ei trec în revistă candidații la botez, alți simpatizanți și alte aspecte din formularul Înregistrarea progresului, completat de către misionarii cu timp deplin. Ei fac planuri pentru a ajuta fiecare simpatizant să progreseze. Ei oferă sfaturi despre posibili învățători de acasă și posibile învățătoare vizitatoare pentru simpatizanții care se pregătesc să fie botezați și confirmați.

În funcție de recomandarea conducătorului muncii misionare la nivel de episcopie, episcopul îi poate invita ocazional pe misionarii cu timp deplin să participe la consiliul episcopiei.

5.1.3 Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie

Sub îndrumarea episcopului, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie are următoarele responsabilități:

El coordonează eforturile episcopiei de a găsi, învăța și boteza simpatizanți. El coordonează această lucrare cu munca desfășurată de misionarii cu timp deplin și de misionarii episcopiei. În adunările consiliului episcopiei, episcopul îl poate ruga să conducă discuția despre munca misionară.

El conduce adunările de coordonare a muncii misionare și îndrumă lucrarea misionarilor episcopiei.

El stabilește, în fiecare săptămână, cât mai multe discuții pentru misionarii cu timp deplin.

El organizează ceremoniile de botez pentru convertiți, ajutat de misionarii cu timp deplin (vezi 20.3.4).

El ajută la coordonarea confirmărilor noilor membri în cadrul adunărilor de împărtășanie.

El participă alături de misionarii cu timp deplin la învățarea și înfrățirea simpatizanților.

El participă la clasa de Principii ale Evangheliei și poate preda acest curs atunci când i se cere de către episcopat.

Un deținător al Preoției lui Melhisedec poate fi chemat ca asistent al conducătorului muncii misionare la nivel de episcopie.

5.1.4 Misionarii episcopiei

Episcopatul și conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie hotărăsc câți misionari ai episcopiei sunt necesari în cadrul episcopiei. Misionarii episcopiei slujesc sub conducerea lor. Deținători ai preoției, surori și cupluri căsătorite pot sluji în calitate de misionari ai episcopiei. Ei nu trebuie să aibă colegi desemnați, însă nu trebuie să meargă singuri în vizite. Un bărbat și o femeie nu fac vizite împreună ca misionari ai episcopiei decât dacă ei sunt soț și soție.

Misionarii episcopiei sunt chemați pentru o perioadă definită de timp, cum ar fi doi ani. De regulă, ei nu mai au alte responsabilități în cadrul Bisericii, decât acelea de învățători de acasă sau de învățătoare vizitatoare, de preferat pentru familiile din care nu toți membrii aparțin Bisericii sau pentru familiile mai puțin active. Ei nu poartă ecusoane.

Misionarii episcopiei găsesc și pregătesc oameni cărora misionarii cu timp deplin să le poată preda. Ei ajută, de asemenea, la înfrățirea și învățarea simpatizanților.

Misionarii episcopiei vizitează casele membrilor pentru a-i încuraja să caute să aibă experiențe misionare, să găsească oameni cărora misionarii să le poată preda și să pregătească oameni pentru a fi învățați.

5.1.5 Adunarea de coordonare a muncii misionare

Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie conduce o adunare de coordonare a muncii misionare la care participă misionarii episcopiei și misionarii cu timp deplin. Adunarea se desfășoară cu regularitate. În cazul în care misionarii cu timp deplin slujesc în mai multe episcopii, ei participă cât de des pot.

În cadrul acestei adunări, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie coordonează

munca desfășurată de misionarii cu timp deplin cu cea făcută de membrii episcopiei. Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie poate, de asemenea, să conducă discuții despre implementarea planului de muncă misionară al episcopiei, despre programarea cât mai multor discuții posibile pentru misionari și despre programarea participării cât mai frecvente a membrilor la discuțiile cu simpatizanți.

5.1.6 Membrii și misionarii cu timp deplin conlucrează

Președintele de misiune deține cheile botezului și confirmării convertiților. Sub conducerea lui, misionarii cu timp deplin au principala responsabilitate de a învăța simpatizanți. Misionarii cu timp deplin conduc, de asemenea, interviuri pentru botez și confirmare cu fiecare candidat și autorizează înfăptuirea acestor rânduieli.

Episcopul ajunge să-i cunoască pe toți simpatizanții și le urmărește progresul. Deși el nu-i interviează pe candidații la botez, el se întâlnește cu ei, în particular, înainte de a fi botezați. El supraveghează, de asemenea, eforturile membrilor episcopiei de a-i înfrăți. Este mult mai probabil ca simpatizanții să fie botezați și confirmați și să rămână activi atunci când au prietenii strânse cu membrii Bisericii.

În mod normal, echipele de misionari cu timp deplin nu sunt despărțite pentru a lucra cu membrii episcopiei. Totuși, ele pot fi despărțite pentru a lucra cu membrii atunci când trebuie să meargă la multe discuții stabilite. În astfel de situații, conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie se asigură că cei care le devin colegi misionarilor cu timp deplin înțeleg și acceptă regulile misiunii. El îi instruieste că nu trebuie niciodată să lase un misionar cu timp deplin fără un coleg autorizat.

5.1.7 Ceremoniile de botez și confirmările

Ceremoniile de botez trebuie programate de îndată ce simpatizantul și-a luat angajamentul să fie botezat. Ceremoniile nu trebuie, de obicei, să aibă loc după această dată cu excepția cazului în care persoana respectivă nu este pregătită. Botezurile membrilor familiei nu trebuie amânate pentru ca tatăl să poată primi preoția și să înfăptuiască botezurile el însuși.

O ceremonie de botez oferă ocazia de a găsi și a încuraja alți simpatizanți. Convertiții trebuie să fie încurajați să-și invite membrii familiei, celelalte rude și prietenii. Conducătorii Bisericii și misionarii pot invita, de asemenea, alți simpatizanți cărora li se predă, posibili simpatizanți și conducători și

membri care vor lucra cu noii membri. De asemenea, pot participa și alți membri ai episcopiei.

Converțiții sunt confirmați în cadrul adunării de împărtășanie în episcopia unde locuiesc, de preferat în duminica de după botez.

Îndrumări despre ceremoniile de botez și despre confirmări, inclusiv îndrumări despre botezuri și confirmări ale copiilor în vârstă de 8 ani, se găsesc în 20.3.

5.1.8 Planul de muncă misionară al episcopiei

Sub conducerea episcopului, consiliul episcopiei întocmește un plan de muncă misionară al episcopiei. Planul trebuie să fie scurt și simplu. Trebuie să includă obiective și activități concrete pentru a-i ajuta pe membrii din cadrul preoției și organizațiilor auxiliare ale episcopiei să participe la munca misionară făcută de membri, la păstrarea și activarea membrilor. Consiliul episcopiei coordonează planul de muncă misionară al episcopiei cu planurile misionarilor cu timp deplin desemnați să slujească în episcopie. Următorii pași pot fi utili în acest proces de planificare:

1. Luați în calcul nevoile și resursele episcopiei în ceea ce privește munca misionară făcută de membri, păstrarea și activarea, inclusiv disponibilitatea misionarilor cu timp deplin.
2. Stabiliți obiective concrete în ceea ce privește munca misionară făcută de membri, păstrarea și activarea care să fie realizate pe parcursul anului următor.
3. Determinați modalitatea de a îndeplini obiectivele. Conducătorii pot planifica modalități de a îmbunătăți viziunea generală și atitudinea membrilor în ceea ce privește munca misionară. Ei pot propune idei pentru activități care să-i ajute pe misionarii cu timp deplin să găsească, să învețe și să boteze mai mulți simpatizanți. Ei pot planifica, de asemenea, modalități de a se împrieteni cu noii membri și de a-i întări, precum și de a îmbunătăți activarea membrilor mai puțin activi.

Consiliul episcopiei trece în revistă, cu regularitate, planul de muncă misionară al episcopiei și îl revizuieste după caz.

5.1.9 Conducătorii țărâșului

Președintele de țărâș și consilierii săi

Președintele de țărâș și consilierii săi acordă prioritate muncii misionare. Ei predau doctrinele muncii misionare cu regularitate și îi încurajează pe membrii țărâșului să conlucreze cu misionarii cu timp deplin pentru a găsi, învăța și boteza

simpatizanți. Ei dau un exemplu găsind și pregătind indivizi și familii cărora misionarii să le poată preda.

În interviul său periodic cu fiecare episcop, președintele de țărâș solicită un raport despre progresul simpatizanților din episcopia episcopului respectiv.

Președintele de țărâș se întâlnește periodic cu președintele de misiune pentru a coordona munca misionarilor cu timp deplin din cadrul țărâșului. Printre lucrurile care trebuie discutate se află numărul și locul în care slujesc misionarii, rolul membrilor în munca misionară, ajutorul misionarilor în eforturile de păstrare și activare, ajutorul misionarilor în instruirea membrilor locali, precum și hrănirea, cazarea și transportul misionarilor.

Înalt consilier însărcinat cu munca misionară

Președinția țărâșului desemnează un înalt consilier care este entuziasmat de munca misionară și o ajută în supravegherea eforturilor țărâșului de a găsi, învăța, boteza și confirma simpatizanți. Acest înalt consilier poate să conducă discuții pe aceste teme în cadrul adunărilor comitetului executiv al preoției la nivel de țărâș, adunărilor consiliului țărâșului, adunărilor conducătorilor preoției la nivel de țărâș și al altor adunări ale țărâșului.

Înaltul consilier însărcinat cu munca misionară îi instruieste pe conducătorii muncii misionare la nivel de episcopie nou chemați. El oferă, de asemenea, instrucțiuni și încurajări continue tuturor conducătorilor muncii misionare la nivel de episcopie, atât individual, cât și ca grup. Cu acordul președintelui de țărâș, el îi poate instrui pe conducătorii episcopiei și pe misionarii episcopiei.

5.2 Păstrarea converțiților

Membrii noi ai Bisericii au nevoie de sprijinul și prietenia conducătorilor Bisericii, învățătorilor de acasă, învățătoarelor vizitatoare și a celorlalți membri. Acest sprijin îi ajută pe noii membri să devină ferm „converțiți întru Domnul” (Alma 23:6).

5.2.1 Nevoile noilor membri

Tranziția la calitatea de membru al Bisericii este o încercare pentru cei mai mulți oameni. Ea implică deseori acceptarea unor învățături religioase noi și a unui nou mod de viață. Toți membrii Bisericii, în special noii membri, au nevoie de trei lucruri care să-i ajute să rămână activi în Biserică: prietenie, ocazii de a se perfecționa și de a slui în Biserică și de hrănirea cu cuvântul lui Dumnezeu (vezi Moroni 6:4). Sub conducerea

episcopatului, conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi ajută pe noii membri în aceste aspecte.

5.2.2 Episcopul și consilierii săi

Episcopul este principalul responsabil în ceea ce privește păstrarea convertiților. Pentru a-i ajuta pe noii membri să rămână activi în Biserică, episcopul și consilierii săi au următoarele responsabilități. Episcopul îl poate delega pe unul dintre consilierii săi să coordoneze aceste eforturi.

Ei se asigură că fiecare membru nou are parte de înfrățire.

Ei se asigură că fiecare nou membru adult primește o chemare sau alte ocazii de a sluji.

Ei se asigură că frații în vârstă de cel puțin 12 ani sunt rânduiți la oficiul corespunzător din cadrul Preoției aaronice la scurt timp după confirmare, de regulă în cel mult o săptămână. Ei se asigură, de asemenea, că acestor frați li se oferă ocazii de a exercita preoția. Frații care sunt demni de a fi botezați și confirmați sunt, de asemenea, demni să primească Preoția aaronică.

Episcopul și consilierii săi supraveghează munca conducătorului grupului înalților preoți și a președintelui cvorumului vârstnicilor de a-i ajuta pe frații în vârstă de cel puțin 18 ani să se pregătească să primească Preoția lui Melhisedec. Frații recent botezați, în vârstă de cel puțin 18 ani sunt rânduiți vârstnici după ce au slujit ca preoți, au ajuns să înțeleagă în măsură suficientă Evanghelia și dovedesc că sunt demni. Fratele respectiv nu trebuie să aibă o anumită vechime ca membru al Bisericii.

5.2.3 Consiliul episcopiei

În cadrul adunărilor consiliului episcopiei, membrii consiliului trec în revistă obiectivele lor în ceea ce privește păstrarea convertiților, așa cum sunt ele menționate în planul de muncă misionară al episcopiei (vezi 5.1.8). Ei discută despre progresul fiecărui membru nou și identifică aspectele în care el are nevoie de mai mult sprijin. Ei pot folosi formularul Progresul noilor membri și al celor reactivați ca îndrumar pentru această discuție. Ei discută despre modalități de a-i ajuta pe noii membri să simtă dragostea celorlalți membri, bucuria de a sluji în împărăția Domnului și pacea care rezultă ca urmare a punerii în practică a principiilor Evangheliei.

Consiliul episcopiei poate discuta despre moduri în care conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie poate lucra cu alți conducători ai preoției și ai organizațiilor auxiliare pentru

a-i întări pe noii convertiți. Membrii consiliului episcopiei pot, de asemenea, să sugereze posibile ocazii de slujire care le-ar putea fi oferite noilor membri, cum ar fi munca din templu și de întocmire a istoriei familiei.

5.2.4 Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare

Așa cum sunt îndrumați de către episcopat, conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare oferă ocazii care-i ajută pe noii membri să se perfecționeze spiritual și să rămână activi în Biserică. De exemplu, președinta Societății de Alinare are ca responsabilitate sprijinirea femeilor adulte convertite. Deoarece un bărbat adult convertit este un potențial vârstnic, fie președintele cvorumului vârstnicilor, fie conducătorul grupului înalților preoți are ca responsabilitate sprijinirea acestuia în progresul său, în funcție de hotărârea episcopatului. Când mai multe familii se alătură Bisericii, conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare își coordonează eforturile în adunările consiliului episcopiei.

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi pot ajuta pe noii membri în modurile menționate în cele ce urmează.

Îi ajută pe noii membri să înțeleagă și să pună în practică doctrinele și principiile predate în cadrul lecțiilor făcute de misionari.

Ei se asigură că noii membri învață practicile de bază ale Bisericii, cum ar fi modul în care să-și depună mărturia, să plătească zeciuiala și alte donații, să respecte legea postului, să rostească o cuvântare, să înfăptuiască rânduieli ale preoției, să se implice în lucrarea de realizare a istoriei familiei, să înfăptuiască botezuri și confirmări pentru cei morți (unde este posibil) și să slujească în calitate de învățător de acasă sau învățătoare vizitatoare.

Ei se asigură că noii membri au acces la scripturi, la revistele Bisericii și la toate manualele de care au nevoie la clasele la care participă în cadrul Bisericii.

Dacă noii membri sunt eligibili pentru seminar sau institut, conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi ajută să se înscrie.

Când noii membri devin eligibili pentru a primi rânduielile din templu, conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi ajută să se pregătească, ori prin intermediul unui curs de pregătire pentru templu, ori printr-un alt fel.

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare pot desemna membri experimentați care să ajute la înfrățirea noilor membri. Conducătorii

pot lua în calcul desemnarea membrilor care sunt buni prieteni cu noii membri deoarece sunt interesați de aceleași lucruri sau pentru că au avut parte de încercări asemănătoare.

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare (sau membrii pe care ei îi desemnează) notează în fiecare săptămână dacă membrii nou botezați care aparțin cvorumului lor sau organizației lor auxiliare sunt prezenți la adunarea de împărtășanie. Ei stabilesc vizitarea celor care nu sunt prezenți și îi invită să vină săptămâna următoare.

5.2.5 **Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare**

Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare au importanta responsabilitate de a stabili relații de prietenie cu membrii noi. Consultându-se cu episcopul, conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare acordă o prioritate specială desemnării de învățători de acasă devotați și de învățătoare vizitatoare devotate pentru noii membri.

Când sunt autorizați de președintele de misiune, misionarii cu timp deplin pot ajuta în calitate de învățători de acasă sau de învățătoare vizitatoare pentru noii membri.

5.2.6 **Misionarii episcopiei și misionarii cu timp deplin**

Deși păstrarea este responsabilitatea principală a conducătorilor preoției și a celor ai organizațiilor auxiliare din cadrul episcopiei, misionarii episcopiei și misionarii cu timp deplin ajută în această lucrare. Misionarii episcopiei predau din nou primele patru discuții misionare tuturor membrilor noi (vezi *Predicați Evanghelia Mea*, capitolul 3). Ei predau, de asemenea, lecția 5. Misionarii episcopiei pot fi ajutați de misionarii cu timp deplin, după cum este necesar.

5.2.7 **Influența celorlalți membri ai episcopiei**

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi încurajează pe membrii episcopiei să-i întărească pe noii membri dând dovadă de dragoste și împrietenindu-se cu ei. Conducătorii îi pot încuraja pe membrii episcopiei să-i invite pe noii convertiți să participe la seri în familie, la adunări ale Bisericii, la clase și activități alături de ei, oferindu-le transportul dacă este cazul.

5.2.8 **Clasa de Principii ale Evangheliei**

Noii membri în vârstă de cel puțin 18 ani participă la clasa de Principii ale Evangheliei în

timpul Școlii de duminică, alături de simpatizanți. De regulă, noii membri participă la clasa de Principii ale Evangheliei timp de câteva luni. Când sunt pregătiți, ei participă la clasa de Doctrină a Evangheliei.

Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie participă la clasa de Principii ale Evangheliei. El coordonează această clasă cu celelalte eforturi de păstrare din cadrul episcopiei. Un membru al episcopatului îl poate desemna să predea la această clasă. Și alți misionari ai episcopiei pot participa la această clasă.

Învățătorii de acasă, învățătoarele vizitatoare și alți membri pot participa la această clasă pentru a asigura înfrățirea. Ocazional, învățătorul poate invita alți membri ai episcopiei să participe și să împărtășească experiențe și mărturii. De exemplu, învățătorul poate invita membri ai episcopiei pentru a-și împărtăși mărturiile despre binecuvântările zeciuielii, experiențele avute biruind încercări sau binecuvântările pe care le-au primit pe măsură ce au slujit în chemări în cadrul Bisericii.

Învățătorii acestui curs au următoarele responsabilități:

Ei aleg și predau lecții din *Principiile Evangheliei*. În timp ce predau, ei folosesc descripturile, în special Cartea lui Mormon. Ei adaptează lecțiile la nevoile membrilor clasei și-i invită pe aceștia să-și împărtășească gândurile și experiențele.

Ei creează o atmosferă care invită Spiritul, depunându-și des mărturia.

Ei îi încurajează pe cursanți să citească des din Cartea lui Mormon și să împărtășească impresii despre ceea ce au citit.

5.2.9 **Conducătorii țărâșului**

Președintele de țărâș și consilierii săi

Membrii președinției țărâșului supraveghează eforturile de a-i întări pe noii membri din țărâș. Ei instruiesc și încurajează alți conducători în ceea ce privește aceste eforturi. Ei se întâlnesc cu noii membri atunci când vizitează episcopiile. Ei pot, ocazional, să desfășoare o adunare pentru noii membri ca parte a conferinței de țărâș.

În interviul său periodic cu fiecare episcop, președintele de țărâș solicită un raport despre progresul noilor membri din episcopia episcopului respectiv.

În interviul său periodic cu președintele de misiune, președintele de țărâș poate prezenta un raport despre progresul noilor membri din țărâș.

Înalții consilieri

Înalții consilieri care lucrează cu respectivii conducători ai Preoției lui Melhisedec din episcopii și înalții consilieri care lucrează cu respectivii conducători ai muncii misionare la nivel de episcopie pot ajuta la învățarea și înfrățirea noilor membri. Ei pot lua parte, de asemenea, la eforturile de a-i ajuta pe potențialii vârstnici să se pregătească pentru a primi Preoția lui Melhisedec.

Președințiile organizațiilor auxiliare la nivel de țărâș

Președințiile organizațiilor auxiliare la nivel de țărâș pot lucra ocazional cu respectivii conducători ai organizațiilor auxiliare ale episcopiiilor în procesul de învățare și înfrățire a noilor membri.

5.3 Activarea

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare la nivel de episcopie se străduiesc continuu să-i ajute pe membrii mai puțin activi să redevină activi în Biserică. Salvatorul a spus: „Căci unuia ca el trebuie să continuați voi să-i sluiți; căci voi nu știți dacă ei nu se vor întoarce și se vor pocăi și vor veni la Mine cu toată inima, iar Eu îi voi tămădui; iar voi să fiți mijlocul prin care Salvarea să le fie adusă lor” (3 Nefi 18:32).

De obicei, membrii mai puțin activi cred încă în Evanghelie, însă este posibil ca ei să aibă parte de încercări grele care-i fac să aibă un sentiment neplăcut participând la adunările Bisericii. De asemenea, ei tind să aibă puțini prieteni în Biserică, prin urmare este puțin probabil ca ei să simtă că se află printre prieteni atunci când se duc la adunările episcopiei. Ce care redevin activi o fac deseori atunci când își dau seama că ceva lipsește din viața lor. În consecință, ei își dau seama că trebuie să-și schimbe modul de viață. În astfel de momente, ei au nevoie de iubire și prietenie din partea membrilor activi, iubitori din Biserică, care-i acceptă așa cum sunt și care dau dovadă de un interes sincer față de ei.

5.3.1 Episcopul și consilierii săi

Episcopul și consilierii săi sunt principalii responsabili în ceea ce privește activarea. Ei conduc eforturile cvorumurilor preoției și ale organizațiilor auxiliare de a-i ajuta pe membrii mai puțin activi să-și reaprindă credința și de a se asigura că membrii care se întorc au parte de înfrățire și de sprijin. Ei îi ajută pe frații reînțorși să avanseze în preoție și-i ajută pe frați și pe surori să primească rânduielile din templu sau să devină demni să intre din nou în templu.

Episcopul îl poate delega pe unul dintre consilierii săi să coordoneze activarea.

5.3.2 Consiliul episcopiei

Sub conducerea episcopatului, membrii consiliului episcopiei trec în revistă obiectivele lor în ceea ce privește activarea, așa cum sunt ele menționate în planul de muncă misionară al episcopiei (vezi 5.1.8). Ei își exprimă recomandările în ceea ce privește modul de a le sluji membrilor mai puțin activi în cadrul organizațiilor lor. Dacă sunt continuu conștienți de nevoile și circumstanțele membrilor mai puțin activi, membrii consiliului episcopiei pot discerne momentul când familiile sau indivizii sunt pregătiți să răspundă invitației de a primi vizitatori din partea Bisericii, de a participa la o activitate a Bisericii sau de a participa la un curs de pregătire pentru templu.

Consiliul episcopiei îi identifică, prin intermediul rugăciunii, pe acei membri mai puțin activi care sunt cei mai dispuși să redevină activi. Ei decid, de asemenea, care sunt conducătorii și membrii care pot cel mai bine să-i întărească pe membrii mai puțin activi și să stabilească o relație personală cu ei. Când mai mulți membri ai unei familii sunt mai puțin activi, conducătorii își coordonează eforturile în cadrul adunărilor consiliului episcopiei.

Adunările consiliului episcopiei includ constant rapoarte despre progresul acestor membri. Pe măsură ce unii membri redevin activi sau resping invitațiile de a se întoarce, consiliul episcopiei îi identifică pe alții care ar putea fi receptivi. Conducătorii pot folosi formularul Progresul noilor membri și al celor reactivați pentru a ține evidența acestor eforturi.

5.3.3 Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare

Consultându-se cu episcopul, conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare desemnează învățătorii de acasă devotați și învățătoare vizitatoare devotate pentru membrii mai puțin activi. Acești conducători își concentrează eforturile asupra membrilor mai puțin activi care sunt cei mai dispuși să răspundă invitațiilor de a redeveni activi.

5.3.4 Misionarii cu timp deplin și misionarii episcopiei

Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie, misionarii cu timp deplin și misionarii episcopiei pot ajuta în eforturile de activare atunci când este potrivit, în special atunci când lecțiile pe care ei le fac cu membrii mai puțin activi vor crea ocazii pentru misionari să le predea prietenilor sau rudelor, care nu sunt membri, ale acestor membri.

5.3.5 Clasa de Principii ale Evangheliei

Membrii mai puțin activi în vârstă de cel puțin 18 ani pot participa la clasa de Principii ale Evangheliei în timpul Școlii de duminică (vezi 5.2.8).

5.3.6 Conducătorii țărâșului

Președintele de țărâș și consilierii săi

În interviul său periodic cu fiecare episcop, președintele de țărâș solicită un raport despre progresul membrilor mai puțin activi din episcopia episcopului respectiv. Președintele de țărâș și episcopul discută despre planurile și obiectivele pregătite de către consiliul episcopiei în ceea ce privește pe acești membri.

Când președintele de țărâș și președintele de misiune se întâlnesc pentru a discuta despre munca misionară, ei discută, de asemenea, despre ajutorul pe care misionarii cu timp deplin îl pot da lucrând cu membrii mai puțin activi.

Înalții consilieri

Înalții consilieri care lucrează cu respectivii conducători ai Preoției lui Melhisedec din episcopii pot ajuta la învățarea și înfrățirea membrilor mai puțin activi. Ei pot lua parte, de asemenea, la eforturile de a-i ajuta pe potențialii vârstnici să se pregătească pentru a primi Preoția lui Melhisedec.

Președințiile organizațiilor auxiliare la nivel de țărâș

Președințiile organizațiilor auxiliare la nivel de țărâș pot lucra ocazional cu respectivii conducători ai organizațiilor auxiliare ale episcopii în procesul de învățare și înfrățire a membrilor mai puțin activi.

5.4 Munca din templu și de întocmire a istoriei familiei

În temple, membrii Bisericii primesc rânduieli și fac legăminte sacre care sunt esențiale pentru exaltare. Membrii Bisericii merg, de asemenea, la templu pentru a înfăptui rânduieli pentru persoane decedate care nu au primit rânduielile.

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi învață pe membrii episcopiei despre responsabilitățile fundamentale în ceea ce privește munca din templu și de întocmire a istoriei familiei.

Ei încurajează membrii să-și primească rânduielile din templu și să-i ajute pe membrii familiei restrânse să și le primească. Conducătorii îi învață

pe membri că scopul înzestrării este de a se pregăti pentru exaltare, nu doar de a se pregăti pentru căsătorie sau pentru vreo misiune.

Conducătorii încurajează fiecare membru înzestrat să dețină o recomandare pentru templu valabilă și să meargă la templu cât de des îi permit circumstanțele și nevoile familiale. Conducătorii îi încurajează, de asemenea, pe adulții neînzestrați și pe tinerii în vârstă de cel puțin 12 ani, inclusiv pe noii membri, să dețină recomandări pentru templu cu utilizare limitată și să meargă deseori la templu pentru a fi botezați și confirmați pentru cei morți. Conducătorii nu stabilesc criterii statistice sau sisteme de raportare pentru participarea la munca din templu. Fiecare membru își determină nivelul de participare la munca din templu.

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare îi învață pe membri să se implice în lucrarea de realizare a istoriei familiei identificându-și membrii familiei decedați, solicitând pentru ei, dacă este cazul, rânduielile din templu și înfăptuind ei înșiși aceste rânduieli în templu, dacă este posibil.

Conducătorii îi ajută pe membri să înțeleagă faptul că nu trebuie să solicite ca rânduielile din templu să fie înfăptuite pentru vreo persoană cu care nu sunt înrudiți, fără acordul celei mai apropiate rude în viață a acelei persoane. Conducătorii îi ajută, de asemenea, pe membri să înțeleagă că nu trebuie să facă astfel de solicitări pentru persoane celebre care nu le sunt rude sau pentru oameni ale căror informații au fost strânse din proiecte de indexare neaprobată.

5.4.1 Episcopul și consilierii săi

Episcopul și consilierii săi supraveghează munca din templu și de întocmire a istoriei familiei din cadrul episcopiei. Ei se asigură că doctrinele și binecuvântările muncii din templu și de întocmire a istoriei familiei sunt propovăduite cu regularitate în cadrul adunărilor episcopiei.

Pe măsură ce episcopul se întâlnește cu membrii, el îi ajută să se pregătească să primească rânduielile din templu și să fie demni să continue să se ducă la templu cât pot de des.

Episcopul și consilierii săi îi încurajează pe membri să-și găsească strămoșii și să înfăptuiască rânduielile din templu pentru ei.

Alte responsabilități ale episcopatului în ceea ce privește munca din templu sunt prezentate în *Handbook 1*, capitolul 3.

5.4.2 Consiliul episcopiei

Cel puțin trimestrial, în cadrul unei adunări a consiliului episcopiei, conducătorii abordează subiecte despre munca din templu și de întocmire a istoriei familiei, după cum urmează:

Ei discută despre modalități de a ajuta indivizi și familii să primească rânduilele din templu și să meargă la templu cât pot de des.

Ei îi identifică, prin intermediul rugăciunii, pe membrii episcopiei care pot fi invitați să participe la cursurile de pregătire pentru templu sau să lucreze alături de consultanții pe probleme de istoria familiei.

Ei discută despre modalități de a-i ajuta pe membri să ia parte la lucrarea de realizare a istoriei familiei.

Ei pot discuta despre modalități de a folosi lucrarea de realizare a istoriei familiei pentru a găsi oameni cărora să le predea misionarii cu timp deplin și pentru a-și întinde brațele către noii membri și membrii mai puțin activi.

5.4.3 Conducătorul grupului înalților preoți

Conducătorul grupului înalților preoți coordonează eforturile consiliului episcopiei de a încuraja munca în templu și de întocmire a istoriei familiei în cadrul episcopiei.

Conducătorul grupului înalților preoți coordonează, de asemenea, lucrarea consultanților pe probleme de istorie a familiei. Dacă țărâșul are un centru de istorie a familiei, el desemnează consultanți care să slujească în calitate de membri ai personalului de acolo, conform cerinței directorului centrului de istorie a familiei. Dacă țărâșul participă la indexarea FamilySearch, el recomandă persoane care să slujească în calitate de lucrători pentru indexare FamilySearch.

Dacă o episcopie nu are un conducător al grupului înalților preoți, președintele cvormului vârstnicilor sau un alt deținător al Preoției lui Melhisedec desemnat îndeplinește această sarcină.

5.4.4 Consultanți pe probleme de istorie a familiei

Sub conducerea conducătorului grupului înalților preoți, consultanții pe probleme de istorie a familiei au următoarele responsabilități. Ei folosesc *Member's Guide to Temple and Family History Work* (*Îndrumarul membrilor pentru munca din templu și de întocmire a istoriei familiei*) drept resursă.

Ei îi ajută pe membri să-și identifice strămoșii. Îi ajută pe membri să pregătească informațiile în așa fel încât rânduilele din templu să poată fi înfăptuite pentru strămoșii lor. Ei îi ajută pe membrii

care nu au acces la calculatoare sau care nu știu să lucreze la calculator. Acolo unde este posibil, ei oferă acest ajutor chiar în casele membrilor.

Ei slujesc cu regularitate în calitate de membri ai personalului într-un centru local de istorie a familiei, după cum sunt desemnați. Ei pot fi, de asemenea, desemnați să predea, în cadrul episcopiei, cursuri de istorie a familiei.

Pentru mai multe informații despre responsabilitățile consultanților pe probleme de istorie a familiei, vezi *Family History Consultant's Guide to Temple and Family History Work* (*Îndrumarul consultantului pe probleme de istorie a familiei pentru munca din templu și de întocmire a istoriei familiei*) care este disponibil pe LDS.org.

5.4.5 Cursuri și resurse în ceea ce privește templul și istoria familiei

Cursuri de pregătire pentru templu

Cursurile de pregătire pentru templu îi ajută pe membri să se pregătească să primească rânduilele și binecuvântările din templu. Aceste cursuri sunt planificate sub conducerea episcopului. Ele sunt predate în casa de întruniri sau la cineva acasă cât de des este necesar.

Cursurile de pregătire pentru templu sunt utile în mod special noilor membri, membrilor mai puțin activi care redevin activi în Biserică și membrilor înzestrați care nu și-au reînnoit de mult timp recomandările pentru templu. Cursurile pot fi, de asemenea, utile membrilor activi care se pregătesc să-și primească înzestrarea.

Sub îndrumarea episcopului, membrii consiliului episcopiei aleg, rugându-se, membrii pe care să-i invite la fiecare curs.

Episcopatul cheamă unul sau doi învățători, care pot fi soț și soție. Lecțiile și instrucțiunile pentru organizarea cursului se găsesc în *Înzestrați din cer: seminar de pregătire pentru templu – manualul învățătorului*. Participanții la curs ar trebui să primească un exemplar personal al broșurii *Să ne pregătim pentru intrarea în templul sfânt*.

Curs de istorie a familiei

Un curs de istorie a familiei poate fi predat în timpul Școlii de duminică sau cu o altă ocazie când este mult mai convenabil pentru membri. Acest curs este organizat sub conducerea episcopatului, nu sub cea a președintelui Școlii de duminică. Învățătorul folosește *Instructor's Guide to Temple and Family History Work* (*Îndrumarul învățătorului pentru munca din templu și de întocmire a istoriei familiei*) pentru a preda lecțiile. Învățătorul este, de regulă,

un consultant pe probleme de istorie a familiei desemnat de către episcopat. În principiu, lecțiile sunt prezentate sub forma atelierelor de lucru în care membrii chiar înfăptuiesc istoria familiei.

Accesul la resursele online pentru istoria familiei

Resursele online ale Bisericii în ceea ce privește istoria familiei îi ajută pe membri să-și identifice strămoșii, să-și organizeze informațiile genealogice și să trimită solicitări de înfăptuire a rânduielilor din templu pentru acești membri ai familiei. Majoritatea acestor resurse sunt disponibile pe locația de Internet a Bisericii cu privire la istoria familiei: FamilySearch.org.

Acolo unde casa de întruniri a unui țară sau a unei episcopii are calculatoare cu acces la Internet sau unde programele de istorie a familiei sunt instalate pe calculatoarele țării sau episcopiei, președinția țării și episcopatul se asigură că aceste calculatoare pot fi folosite de către membri la ore rezonabile. Consultanții pe probleme de istorie a familiei pot ajuta la alcătuirea unui orar în ceea ce privește folosirea calculatoarelor și îi pot învăța pe membri cum să le folosească.

Membrii care folosesc calculatoarele administrative ale Bisericii pentru munca de întocmire a istoriei familiei nu trebuie să aibă acces la informațiile privind calitatea de membru sau la cele financiare.

5.4.6 Conducătorii țării

Președintele de țară și consilierii săi

Președintele de țară și consilierii săi supraveghează munca din templu și de întocmire a istoriei familiei din cadrul țării. Ei se asigură că doctrinele și binecuvântările acestei lucrări sunt propovăduite cu regularitate în cadrul adunărilor țării.

În timp ce președintele de țară se întâlnește cu membrii, el îi ajută să se pregătească să primească rânduielile din templu și să fie demni să continue să se ducă la templu cât pot de des.

Președintele de țară și consilierii săi îi încurajează pe membri să-și găsească strămoșii și să înfăptuiască rânduielile din templu pentru ei.

Alte responsabilități ale președinției țării în ceea ce privește munca din templu sunt prezentate în *Handbook 1*, capitolul 3.

Înaltul consilier sau înalții consilieri desemnați să răspundă de munca din templu și de întocmire a istoriei familiei

Președinția țării poate desemna unul sau mai mulți înalți consilieri să-i instruiască pe

conducătorul grupului înalților preoți și pe cel al cvorumului vârstnicilor în responsabilitățile acestora privind munca din templu și de întocmire a istoriei familiei. După caz, acești înalți consilieri coordonează, de asemenea, eforturile țării de indexare FamilySearch și din cadrul centrelor de istorie a familiei.

5.4.7 Resurse în cadrul țării în ceea ce privește templul și istoria familiei

Programul de indexare FamilySearch în țară

În cadrul indexării FamilySearch, participanții își folosesc propriile calculatoare pentru a accesa imaginile documentelor, cum ar fi recensământuri, înregistrări ale bisericii și alte înregistrări importante. Din aceste imagini, ei creează indexuri automate care devin, apoi, accesibile prin FamilySearch.org.

Indivizii, inclusiv cei care nu sunt membri ai Bisericii, pot să facă singuri indexare FamilySearch. Totuși, președinția țării poate hotărî că ar fi benefic ca membrii țării să conlucreze în cadrul unui program de indexare. Un astfel de efort poate oferi ocazii de slujire membrilor care sunt mai puțin activi sau care nu-și pot părăsi locuința. Tinerii pot, de asemenea, să participe.

Pentru informații privind punerea bazelor unui program de indexare FamilySearch, vezi *Administrative Guide for Family History (Îndrumar administrativ pentru istoria familiei)*, care este disponibil pe LDS.org.

Centre de istorie a familiei

Unii țării au centre de istorie a familiei al căror scop principal este de a-i ajuta pe membrii Bisericii să-și găsească strămoșii și să înfăptuiască rânduielile din templu pentru ei. Oaspeții din comunitate sunt, de asemenea, bineveniți să folosească resursele centrelor de istorie a familiei.

Aceste centre oferă accesul la înregistrările de istorie a familiei puse pe microfilme ce aparțin Bisericii, la calculatoare cu programe pentru istoria familiei și la resursele disponibile pe Internet cum ar fi FamilySearch, precum și la cursuri de instruire despre modul de a înfăptui lucrarea de istorie a familiei.

Pentru mai multe informații despre centrele de istorie a familiei, vezi *Administrative Guide for Family History (Îndrumar administrativ pentru istoria familiei)*, care este disponibil pe LDS.org.

5.5 Predarea Evangheliei

Predarea eficientă a Evangheliei îi ajută pe oameni să-și întărească mărturia și credința în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos. Ea îi întărește pe membri în eforturile lor de a trăi conform principiilor Evangheliei. Când cuvântul lui Dumnezeu este propovăduit cu putere spirituală, el are „un efect cu mult mai puternic asupra minților poporului decât... orice altceva” (Alma 31:5). Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare încurajează predarea eficientă în cadrul organizațiilor lor. Ei nu uită că membrii Bisericii vin la adunări pentru a căuta puterea, pacea și inspirația oferite de cuvântul lui Dumnezeu.

5.5.1 Episcopul și consilierii săi

Episcopul și consilierii săi predau Evanghelia prin puterea Spiritului și prin exemplul personal. Ei îndrumă acțiunile întreprinse de consiliul episcopiei pentru a se asigura că predarea în cadrul episcopiei este edificatoare și corectă din punct de vedere doctrinar.

5.5.2 Consiliul episcopiei

Sub conducerea episcopatului, membrii consiliului episcopiei se consultă cu regularitate în ceea ce privește îmbunătățirea învățării și predării în cadrul episcopiei. Episcopul îl poate ruga pe președintele Școlii de duminică să conducă aceste discuții și să instruiască.

5.5.3 Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare se străduiesc să predea Evanghelia în mod eficient. Ei răspund, de asemenea, de eforturile pentru îmbunătățirea învățării și predării în cadrul propriilor organizații. În aceste eforturi, ei se pot consulta cu președinția Școlii de duminică din cadrul episcopiei.

Recomandarea membrilor care să slujească în calitate de învățători

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare trimit episcopatului recomandări cu nume ale membrilor din episcopie care pot fi chemați să slujească în calitate de învățători în organizațiile lor. Conducătorii trebuie să recomande învățători care se vor strădui să pregătească lecții care-i vor inspira pe cursanți să trăiască în acord cu principiile Evangheliei. Făcând astfel, ei urmează principiile din 19.1.1 și 19.1.2.

Instruirea învățătorilor nou chemați

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare se întâlnesc cu fiecare dintre învățătorii nou chemați în organizațiile lor, de preferință înainte de prima lecție a fiecărui învățător. În cadrul acestor întâlniri, conducătorii îi instruesc pe învățători după cum urmează:

Ei îi ajută pe învățători să înceapă să se familiarizeze cu membrii clasei, dacă este necesar. Le oferă învățătorilor o listă cu membrii clasei și îi încurajează să învețe numele cursanților. Ei îi încurajează, de asemenea, pe învățători să stabilească relații sincere cu membrii clasei.

Ei îi ajută pe învățători să înțeleagă cum să folosească *Predarea, nu este chemare mai mare*. Ei îi oferă fiecărui învățător câte un exemplar al manualului și oferă o scurtă trecere în revistă a conținutului acestuia.

Dacă este cazul, ei îi ajută pe învățători să înțeleagă cum să pregătească o lecție. Ei le oferă învățătorilor materialele programei de învățământ aprobate pentru clasele lor și le explică modul în care să le folosească. Ei trec, de asemenea, în revistă lecția intitulată „Să pregătim lecțiile” de la paginile 98–99 din *Predarea, nu este chemare mai mare*. (Pentru o listă cu materialele programei de învățământ aprobate și instrucțiuni cu privire la modul în care pot fi comandate, vezi broșura curentă *Instrucțiuni cu privire la programa de învățământ*.)

Sprijinirea continuă a învățătorilor

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare dezvoltă o relație de susținere și asistență cu învățătorii. După prima lor adunare de orientare, conducătorii se întâlnesc, de obicei, cu fiecare învățător pentru a afla nevoile învățătorilor, pentru a discuta despre nevoile celor cărora le predau și pentru a trece în revistă principiile prezentate în această secțiune. Ei îi încurajează pe învățători să stabilească obiective conform lecției intitulate „Stabiliți un plan care să vă îmbunătățească modul de predare” de la paginile 24–27 din *Predarea, nu este chemare mai mare*.

Să ne asigurăm că predarea este edificatoare și corectă din punct de vedere doctrinar

Conducătorii preoției și cei ai organizațiilor auxiliare observă cu atenție procesul de învățare și predare în timpul claselor de duminică și al altor cursuri. Conducătorii care nu participă cu regularitate la fiecare clasă, cum ar fi membrii președinției Școlii de duminică sau membrele președinției Societății Primare, aranjează cu învățătorii pentru

ca ei să poată participa ocazional la aceste clase. Pe baza observațiilor lor, conducătorii se consultă cu învățătorii despre modul de a îmbunătăți învățarea în clase.

Conducătorii se asigură că învățătorii folosesc scripturile, învățăturile profeților din zilele din urmă și materialele programei de învățământ aprobate așa cum este prezentată în broșura curentă *Instrucțiuni cu privire la programa de învățământ*. Ei îi ajută pe învățători să înțeleagă cum să suplimenteze programa de învățământ cu revistele Bisericii, în mod deosebit cu numerele conferințelor generale ale revistelor *Ensign* și *Liahona*.

5.5.4 Învățătorii și conducătorii

În timp ce învățătorii și conducătorii predau Evanghelia, ei sunt îndrumați de principiile de mai jos.

lubiți-i pe cei cărora le predați

Învățătorii și conducătorii dau dovadă de dragoste și de preocupare sinceră față de cei cărora le predau. Ei învață numele cursanților. Ei trec în revistă prezența pentru a ști care dintre cursanți nu participă cu regularitate. Ei îi pot contacta pe acești membri în afara clasei pentru a-i încuraja să participe.

Predați cu ajutorul Spiritului

Învățătorii și conducătorii caută îndrumarea Duhului Sfânt în timpul pregătirii și predării lecțiilor. Ei caută această îndrumare rugându-se și recunoscând cu umilință că depind de Domnul. În timpul lecțiilor, ei invită Spiritul depunându-și mărturia despre doctrinele pe care le predau.

Predați doctrina

Învățătorii și conducătorii folosesc scripturile, învățăturile profeților din zilele din urmă și materialele programei de învățământ aprobate pentru a predă doctrinele Evangheliei și a mărturisi despre ele. Materialele programei de învățământ aprobate pentru fiecare clasă sau cvorum sunt enumerate în broșura curentă *Instrucțiuni cu privire la programa de învățământ*. În funcție de situație, învățătorii și conducătorii suplimentează materialele programei de învățământ cu revistele Bisericii, în mod deosebit cu numerele conferințelor generale ale revistelor *Ensign* și *Liahona*.

Cereți-le cursanților să învețe sârguincios

Învățătorii și conducătorii îi încurajează pe cursanți să-și asume responsabilitatea pentru propria lor învățare a Evangheliei ca indivizi, în cadrul familiilor lor și în timpul lecțiilor din clasă. Ei îi încurajează pe cursanți să-și aducă scripturile la clasă, atunci când este posibil. Învățătorii și conducătorii le oferă cursanților ocazii de a participa activ la discuții și-i invită să trăiască în acord cu principiile Evangheliei și să primească binecuvântările promise.

5.5.5 **Președintele Școlii de duminică și consilierii săi la nivel de episcopie**

Membrii președinției Școlii de duminică la nivel de episcopie slujesc ca resurse care-i ajută pe alți conducători în eforturile lor de a îmbunătăți învățarea și predarea Evangheliei. Ei pot fi rugați să-i ajute pe conducători la orientarea, instruirea și oferirea de sprijin continuu învățătorilor.

5.5.6 **Resurse tipărite și online pentru învățare și predare**

Pentru a-i ajuta pe membri să îmbunătățească învățarea și predarea Evangheliei, Biserica pune la dispoziție două publicații: *Predarea, nu este chemare mai mare* și *Îndrumarul învățătorului*. Aceste resurse sunt disponibile în format tipărit, precum și pe LDS.org. Alte resurse sunt, de asemenea, disponibile pe LDS.org.

5.5.7 **Cursul Predarea Evangheliei**

Episcopatul și consiliul episcopiei pot decide periodic să desfășoare în episcopie cursul Predarea Evangheliei. Acest curs îi poate ajuta pe actualii învățători și poate ajuta la pregătirea viitorilor învățători. Acest curs este ținut, de regulă, în timpul Școlii de duminică. Lecțiile acestui curs se găsesc la paginile 186–239 ale manualului *Predarea, nu este chemare mai mare*. Episcopatul desemnează președinția Școlii de duminică să predea acest curs sau să cheme un alt membru pentru a face aceasta.

5.5.8 **Președintele de țară și consilierii săi**

Președintele de țară și consilierii săi predau Evanghelia prin puterea Spiritului și prin exemplul personal. Ei conduc eforturile de a se asigura că predarea în cadrul țărâșului este edificatoare și corectă din punct de vedere doctrinar.

6. Conducerea și principiile bunăstării

6.1 Scopurile programului de bunăstare al Bisericii	36	6.2.4 Grupul înalților preoți, cvorumul vârstnicilor și Societatea de Alinare	38
6.1.1 Bizuirea pe forțele proprii	36	6.2.5 Specialiștii pe probleme de bunăstare la nivel de episcopie.	39
6.1.2 Eforturile membrilor de a se îngriji de cei săraci și nevoiași și de a sluji.	37	6.3 Conducerea și principiile bunăstării la nivel de țarăș.	39
6.1.3 Magazia Domnului	37	6.3.1 Președintele de țarăș	39
6.2 Conducerea și principiile bunăstării la nivel de episcopie.	37	6.3.2 Consiliul țarășului.	40
6.2.1 Episcopul.	37	6.3.3 Specialiștii pe probleme de bunăstare la nivel de țarăș	40
6.2.2 Consiliul episcopiei	38	6.4 Confidențialitatea	40
6.2.3 Comitetul executiv al preoției la nivel de episcopie	38		

6. Conducerea și principiile bunăstării

6.1 Scopurile programului de bunăstare al Bisericii

Scopurile programului de bunăstare al Bisericii sunt acelea de a-i ajuta pe membri să ajungă să se bizuie pe forțele proprii, să aibă grijă de cei săraci și nevoiași și să slujească.

În anul 1936, membrii Primei Președinții au prezentat un plan de bunăstare pentru Biserică. Ei au declarat: „Scopul nostru principal era să creăm... un sistem prin care blestemul leneviei să fie ridicat, relele datului de pomană să fie eradicate și independența, hărnicia, prosperitatea și respectul de sine să existe din nou printre oameni. Scopul Bisericii este să-i ajute pe oameni să se descurce singuri. Munca este reîntronată ca principiu călăuzitor al vieților membrilor Bisericii noastre” (în Conference Report, octombrie 1936, p. 3).

6.1.1 Bizuirea pe forțele proprii

Bizuirea pe forțele proprii este capacitatea, angajamentul și efortul de a satisface nevoile spirituale și materiale ale dumneavoastră și ale familiei. Pe măsură ce membrii ajung să se bizuie pe forțele proprii, ei ajung să slujească și să se îngrijească mai bine de alții.

Membrii Bisericii sunt responsabili de propria bunăstare spirituală și materială. Fiind binecuvântați cu darul libertății de a alege, ei au privilegiul și datoria de a-și stabili propriul curs, de a-și rezolva problemele și de a se strădui să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Membrii fac aceasta cu ajutorul inspirației din partea Domnului și muncind cu propriile mâini.

Când membrii Bisericii fac tot ce pot pentru a-și asigura cele necesare, dar nu-și pot satisface nevoile elementare, în principiu, ei ar trebuie să ceară ajutor mai întâi familiei lor. Când acest lucru nu este suficient sau posibil, Biserica este pregătită să ajute.

Unele dintre aspectele în care membrii trebuie să ajungă să se bizuie pe forțele proprii sunt prezentate în paragrafele de mai jos.

Sănătatea

Domnul le-a poruncit membrilor să aibă grijă de mintea și trupul lor. Ei trebuie să se supună Cuvântului de înțelepciune, să consume alimente hrănitoare, să facă exerciții fizice cu regularitate, să-și mențină greutatea sub control și să doarmă în

mod corespunzător. Ei trebuie să evite substanțele sau obiceiurile care dăunează trupului sau minții lor și care pot duce la dependență. Ei trebuie să se spele și să fie curați și să aibă parte de servicii medicale și stomatologice adecvate. Ei trebuie, de asemenea, să se străduiască să fie în relații bune cu membrii familiei și cu alții.

Educația

Educația oferă înțelegerea și abilitățile care-i pot ajuta pe oameni să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Membrii Bisericii trebuie să studieze scripturile și alte cărți bune. Ei trebuie să-și îmbunătățească abilitatea de a citi, scrie și a rezolva probleme de matematică elementară. Ei trebuie să dobândească educație într-o măsură cât mai mare, inclusiv educație teoretică sau învățarea unei meserii, acolo unde este posibil. Acest lucru îi va ajuta să-și dezvolte talentele, să găsească un loc de muncă adecvat și să aibă o contribuție importantă în familie, în Biserică și în comunitate.

Obținerea unui loc de muncă

Munca este temelia bizuirii pe forțele proprii și bunăstării materiale. Membrii trebuie să se pregătească și să aleagă cu atenție o ocupație sau o afacere adecvată care-i va ajuta să procure cele necesare pentru ei și familia lor. Ei trebuie să devină pricepuți la locul lor de muncă, să fie sârguincioși și demni de încredere, să ofere o muncă cinstită pentru banii și beneficiile pe care le primesc.

Proviziile de alimente

Pentru a le fi mai ușor să se îngrijească de ei și de familia lor, membrii trebuie să-și facă o provizie de alimente care fac parte din dieta lor obișnuită, care să le ajungă timp de trei luni. Acolo unde legile și condițiile permit, ei ar trebui să strângă treptat provizii pentru o perioadă de timp mai lungă, provizii de alimente care îi vor ajuta să supraviețuiască. Ei trebuie, de asemenea, să depoziteze apă potabilă pentru situația în care apa ajunge să fie poluată sau oprită. (Vezi *Pregățiți tot ce este necesar: Proviziile de alimente ale familiei*, p. 3.)

Finanțele

Pentru a ajunge să se bizuie pe forțele proprii din punct de vedere financiar, membrii trebuie să plătească zeciuială și alte donații, să evite datoriile inutile, să se încadreze într-un buget și să trăiască potrivit unui plan. Ei trebuie să-și creeze treptat

o rezervă financiară economisind cu regularitate o parte din venitul lor. (Vezi *Pregătiți tot ce este necesar: Finanțele familiei*, p. 3.)

Tăria spirituală

Tăria spirituală este esențială pentru bunăstarea temporală și eternă a unei persoane. Membrii Bisericii își dezvoltă tăria spirituală pe măsură ce-și întăresc mărturia, exercită credința în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos, se supun poruncilor lui Dumnezeu, se roagă zilnic, studiază scripturile și învățăturile profeților din zilele din urmă, frecventează adunările Bisericii și slujesc în chemările și însărcinările din cadrul Bisericii.

6.1.2 Eforturile membrilor de a se îngriji de cei săraci și nevoiași și de a sluji

Prin intermediul Bisericii Sale, Domnul a oferit o cale de a îngriji de cei săraci și nevoiași. El le-a cerut membrilor Bisericii să ofere cu generozitate în acord cu ceea ce ei au primit de la El. El le-a cerut, de asemenea, oamenilor Săi să-i „[viziteze] pe cei săraci și pe cei nevoiași și să le [aducă] alinare” (D&L 44:6). Membrii Bisericii sunt încurajați să le slujească personal, cu compasiune, celor nevoiași. Ei trebuie să „se angajeze cu sârguință într-o cauză bună”, slujind fără să li se ceară sau să fie desemnați (vezi D&L 58:26–27).

Domnul a dat legea postului și a donațiilor de post pentru a-i binecuvânta pe oamenii Săi și pentru a le oferi o cale de a le sluji celor nevoiași (vezi Isaia 58:6–12; Maleahi 3:8–12). Când membrii postesc, li se cere să dea Bisericii o donație de post cel puțin egală cu valoarea mâncării pe care ar fi consumat-o. Dacă este posibil, ei trebuie să fie generoși și să doneze mai mult. Printre binecuvântările asociate legii postului se numără apropierea de Domnul, creșterea tăriei spirituale, bunăstarea materială, o compasiune mai mare și dorința mai puternică de a sluji.

Unele dintre ocaziile de a ne îngriji de cei nevoiași vin prin chemările din cadrul Bisericii. Alte ocazii pot fi găsite în casele membrilor, în cartiere și în cadrul comunităților. Membrii îi pot ajuta și pe cei săraci și nevoiași din întreaga lume, de toate credințele, contribuind la eforturile umanitare ale Bisericii.

Asigurarea strictului necesar în felul Domnului îl face pe cel bogat să fie umil, îl exaltă pe cel sărac și-i sfințește pe amândoi (vezi D&L 104:15–18). Președintele J. Reuben Clark jr. ne-a învățat:

„Adevăratul obiectiv pe termen lung al Planului de bunăstare este clădirea caracterului membrilor Bisericii, donatori și primitori, salvând tot

ce este mai bun în adâncul sufletului lor și făcând să rodească măreția latentă a spiritului, care, în cele din urmă, este misiunea și scopul și motivul existenței acestei Biserici” (într-o adunare specială a președinților de țară, 2 octombrie 1936).

6.1.3 Magazia Domnului

În unele locații, Biserica a construit clădiri numite magazii ale episcopului. Când membrii primesc permisiunea episcopului lor, ei se pot duce la magazia episcopului pentru a primi alimente și îmbrăcăminte. Însă magazia Domnului nu se limitează la o clădire folosită pentru distribuția alimentelor și hainelor către cei săraci. Ea cuprinde, de asemenea, ceea ce membrii Bisericii îi oferă episcopului din timpul, talentele, compasiunea, bunurile și resursele lor financiare pentru a sprijini grija față de cei săraci și nevoiași. Prin urmare, magazia episcopului există în fiecare episcopie. Aceste donații trebuie „puse în magazia Domnului... fiecare om căutând ceea ce este bun pentru aproapele său și făcând toate lucrurile cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu” (D&L 82:18–19). Episcopul este administratorul magaziei Domnului.

6.2 Conducerea programului de bunăstare la nivel de episcopie

6.2.1 Episcopul

Episcopul conduce lucrarea de bunăstare din cadrul episcopiei. El are mandatul divin de a-i căuta pe cei săraci și de a se îngriji de ei (vezi D&L 84:112). Obiectivul lui este de a-i ajuta pe membri să se ajute singuri și de a ajunge să se bizuie pe forțele proprii.

Consilierii episcopului, președinta Societății de Alinare, conducătorul grupului înalților preoți, președintele cvormului vârstnicilor și alți membri ai consiliului episcopiei îl ajută pe episcop la îndeplinirea acestor responsabilități.

Episcopul păstrează confidențialitatea în ceea ce privește ajutorul de bunăstare primit de membri. El protejează cu mare grijă confidențialitatea și demnitatea membrilor care primesc ajutor. Când el simte că alți conducători din cadrul episcopiei îi pot ajuta pe membrii nevoiași, el poate împărtăși informații conform îndrumărilor de la 6.4.

Mai multe informații despre responsabilitățile episcopului legate de bunăstare, inclusiv îndrumările privind administrarea ajutorului din fondurile donațiilor de post, sunt disponibile în *Handbook 1*, 5.2.

6.2.2 Consiliul episcopiei

În cadrul adunărilor consiliului episcopiei, episcopul predă principiile bunăstării și-i instruește pe membrii consiliului despre responsabilitățile lor în ceea ce privește bunăstarea. Membrii consiliului abordează aspectele de bunăstare spirituală și materială după cum urmează:

Ei se consultă despre modalități de a-i ajuta pe membrii episcopiei să înțeleagă și să urmeze principiile bunăstării.

Ei raportează despre nevoile de bunăstare spirituală și materială din episcopie, folosind informațiile obținute pe parcursul vizitelor personale și din rapoartele învățătorilor de acasă și ale învățătoarelor vizitatoare. Când informațiile sunt prea confidențiale pentru a putea fi împărtășite cu întregul consiliu al episcopiei, conducătorii vorbesc în particular cu episcopul sau vorbesc în cadrul adunării comitetului executiv al preoției (vezi 6.2.3).

Apoi, ei planifică modalități de a-i ajuta pe anumiți membri ai episcopiei să-și satisfacă nevoile spirituale și materiale, inclusiv nevoile pe termen lung. Ei hotărăsc cum să-i ajute pe membrii cu dizabilități sau cu alte nevoi speciale. Ei păstrează aceste discuții confidențiale (vezi 6.4).

Ei coordonează eforturile pentru a se asigura că membrii care primesc ajutor din partea Bisericii au ocazia de a munci sau de a sluji. Ei întocmesc și păstrează o listă actualizată cu posibile locuri de muncă potrivite. Dacă programul de bunăstare al Bisericii este implementat în zonă, acesta poate oferi ocazii de muncă și instruire pentru oamenii care au nevoie de ajutorul Bisericii.

Ei întocmesc și păstrează o listă cu numele membrilor episcopiei ale căror abilități pot fi utile în cazul nevoilor pe termen scurt, lung sau al celor cauzate de dezastre.

Ei întocmesc și păstrează un plan simplu scris pentru ca episcopia să reacționeze în caz de urgențe (vezi *Handbook 1*, 5.2.11). Ei coordonează acest plan cu alte planuri similare din țară și din comunitate.

6.2.3 Comitetul executiv al preoției la nivel de episcopie

Dacă este nevoie, comitetul executiv al preoției la nivel de episcopie discută aspecte confidențiale ale asigurării bunăstării. Episcopul o poate invita pe președinta Societății de Alinare să ia parte la aceste discuții.

6.2.4 Grupul înalților preoți, cvorumul vârstnicilor și Societatea de Alinare

Bunăstarea este o parte foarte importantă a lucrării grupului înalților preoți, cvorumului vârstnicilor și Societății de Alinare. În adunările conducerii grupului înalților preoți, ale președinției cvorumului vârstnicilor și a președinției Societății de Alinare, conducătorii planifică modalități de a preda principiile bizuirii pe forțele proprii și ale slujirii și modalități de a rezolva nevoi legate de asigurarea bunăstării. Sub conducerea episcopului, acești conducători îi ajută pe membri să ajungă să se bizuie pe forțele proprii și să găsească soluții pentru problemele de bunăstare pe termen scurt și pe termen lung.

Necesități pe termen scurt legate de bunăstare

În timp ce oferă ajutor pe termen scurt, episcopul poate da însărcinări conducătorilor Preoției lui Melhisedec sau conducătoarelor Societății de Alinare.

Episcopul o desemnează, de regulă, pe președinta Societății de Alinare să viziteze membrii care au nevoie de ajutor pe termen scurt. Ea ajută la evaluarea nevoilor acestora și-i sugerează episcopului ce ajutor să ofere. Episcopul o poate ruga să completeze un formular Bishop's Order for Commodities (Comanda de bunuri a episcopului) pe care el să-l aprobe și să-l semneze.

Rolul președintei Societății de Alinare în a face aceste vizite de evaluare a nevoilor familiei este explicat mai detaliat în 9.6.1. Pentru informații despre alte responsabilități legate de bunăstarea pe termen scurt care se adresează în mod concret președintei Societății de Alinare și consilierelor ei, vezi 9.6.2 și 9.6.3.

Necesități pe termen lung legate de bunăstare

Multe probleme pe termen scurt sunt cauzate de dificultăți pe termen lung, cum ar fi sănătatea precară, lipsa abilităților, educația necorespunzătoare sau locul de muncă neadecvat, obiceiurile de viață și provocările emoționale. Conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare au responsabilitatea specială de a-i ajuta pe membri să rezolve aceste probleme. Obiectivul lor este de a aborda aceste probleme pe termen lung în moduri care duc la schimbări de durată.

Pe măsură ce conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare ajung să cunoască nevoile pe termen lung, ei răspund cu compasiune pentru a ajuta indivizi și familii. Ei folosesc resursele disponibile în organizațiile lor

și în episcopie. Ei se roagă pentru îndrumarea de a ști cum să ofere ajutor.

Pentru a dobândi o înțelegere mai bună despre cum să ajute, conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare vizitează, de obicei, membrii care au probleme de bunăstare. Ei pot folosi formularul Analiza nevoilor și resurselor sau urmează principiile acestuia pentru a-i ajuta pe membri să planifice modalități de a răspunde problemelor de bunăstare.

Pe măsură ce conducătorii îi ajută pe membri să răspundă nevoilor pe termen lung, ei se consultă cu episcopul. În unele cazuri, conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare lucrează împreună.

Raportarea către episcop și solicitarea continuă a îndrumării sale

Conducătorul grupului înalților preoți, președintele cvorumului vârstnicilor și președinta Societății de Alinare îi raportează cu regularitate episcopului despre acțiunile pe care ei și organizațiile lor le întreprind pentru a rezolva problemele de bunăstare pe termen scurt și pe termen lung din episcopie. Ei cer continuu îndrumarea episcopului în eforturile lor de bunăstare.

Dacă indivizii și familiile au probleme pe termen scurt pe care ei nu le pot rezolva singuri și pe care conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare nu le pot rezolva, atunci conducătorii îl informează imediat pe episcop.

În cazul în care conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare află despre posibile probleme de demnitate sau despre probleme de familie delicate, ei îi trimit pe membrii respectivi la episcop.

Învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare

Ajutorul privind bunăstarea spirituală și materială începe, deseori, cu învățătorii de acasă și cu învățătoarele vizitatoare. Într-un spirit de bunătate și prietenie care depășește vizitele lunare, învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare ajută indivizii și familiile nevoiașe. Ei raportează nevoile celor cărora ei le slujesc conducătorilor lor ai preoției sau conducătoarelor Societății de Alinare.

Cererea slujirii din partea membrilor cvorumului și membrilor Societății de Alinare și din partea altora

Conducătorii Preoției lui Melhisedec și conducătoarele Societății de Alinare pot cere slujirea

membrilor ale căror abilități sau a căror experiență i-ar putea ajuta pe cei nevoiași. Membrii pot oferi slujire pe termen scurt cum ar fi oferirea de mâncare gătită sau îngrijirea unui copil ori împărtășirea de informații despre existența unui loc de muncă. Membrii pot, de asemenea, să ofere îndrumare pentru a ajuta cu privire la nevoile de bunăstare pe termen lung, cum ar fi sănătatea, igiena, nutriția, pregătirea pentru o carieră, găsirea oportunităților de a dobândi o educație, începerea unei afaceri mici sau gestionarea finanțelor familiei.

După ce conducătorii îi roagă pe alții să ofere ajutor, ei păstrează legătura cu individul sau familia nevoiașă pentru a încuraja și ajuta în orice alte moduri este necesar.

Conducătorii îl pot ajuta pe episcop atunci când el îi îndrumă pe membri către programul de bunăstare ale Bisericii, cum ar fi magaziiile episcopilor, centrele de resurse pentru găsirea unui loc de muncă ale Bisericii, Desert Industries și Serviciile SZU pentru familii. Conducătorii îi pot ajuta, de asemenea, pe membri să primească ajutor prin intermediul agențiilor comunitare sau guvernamentale.

6.2.5 Specialiștii pe probleme de bunăstare la nivel de episcopie

Specialiștii pe probleme de bunăstare slujesc ca resurse care ajută episcopatul, pe conducătorii Preoției lui Melhisedec și pe conducătoarele Societății de Alinare să-și îndeplinească responsabilitățile cu privire la bunăstare.

Episcopatul poate chema un specialist pe probleme de angajare să-i ajute pe membri să se pregătească și să-și găsească un loc de muncă corespunzător. Episcopatul poate chema, de asemenea, alți specialiști pe probleme de bunăstare pentru a-i ajuta pe membri cu nevoi ca educație, pregătire, nutriție, igienă, proviziile de alimente de acasă, sănătate, finanțele familiei și Fondul permanent pentru educație.

6.3 Conducerea și principiile bunăstării la nivel de țarăș

6.3.1 Președintele de țarăș

Președintele de țarăș supraveghează lucrarea de bunăstare din cadrul țarășului. Mai multe informații despre responsabilitățile sale în privința bunăstării sunt oferite în *Handbook 1*, 5.1.

6.3.2 Consiliul țărului

În cadrul adunărilor consiliului țărului, conducătorii abordează aspectele de bunăstare spirituală și materială după cum urmează:

Ei identifică problemele de bunăstare din țară și caută modalități de a le rezolva. Totuși, ei nu-și asumă responsabilitatea de a rezolva probleme de bunăstare la nivel de episcopie.

Ei planifică modalități de a preda principiile bunăstării conducătorilor la nivel de țară și de episcopie.

Ei discută despre modalități de a-i ajuta pe conducătorii episcopiei să știe despre oamenii din țară care pot servi ca resurse de ajutor în cazul problemelor de bunăstare.

Ei întocmesc și păstrează un plan simplu scris pentru ca țărul să reacționeze în caz de urgențe (vezi *Handbook 1*, 5.1.3). Acest plan trebuie coordonat cu planuri similare ale altor țăruri în cadrul consiliului de coordonare și cu planurile existente în cadrul comunității.

Ei planifică activități de bunăstare, având grijă să nu pună poveri excesive pe umerii conducătorilor episcopiei.

Ei planifică modalități de a răspunde însărcinărilor de bunăstare la nivel de țară.

Când sunt desemnați de către un membru al Președinției celor Șaptezeci sau al Președinției Zonei, ei oferă îndrumare și sprijin pentru o operațiune de bunăstare.

Dacă episcopul a fost desemnat să se ocupe de cererile de ajutor ale oamenilor care sunt în tranzit sau care nu au un adăpost, membrii consiliului țărului determină modalitatea de a-i pune la dispoziție aceluși episcop resursele țărului.

6.3.3 Specialiștii pe probleme de bunăstare la nivel de țară

Un membru al președinției țărului sau un înalt consilier desemnat poate chema un specialist pe probleme de angajare la nivel de țară și alți specialiști pe probleme de bunăstare. Acești specialiști la nivel de țară slujesc ca resurse pentru episcopi și pentru alți conducători ai episcopiei. Specialiștii pot ajuta cu problemele de bunăstare cum sunt cele enumerate în 6.2.5.

6.4 Confidențialitatea

Pe măsură ce episcopul și alți conducători ai episcopiei află despre nevoile de bunăstare ale membrilor și despre ajutorul care a fost oferit, ei păstrează confidențialitatea asupra acelor informații. Ei protejează cu mare grijă confidențialitatea și demnitatea membrilor care primesc ajutor. Ei au grijă să nu-i stânjenească pe membrii care au nevoie de ajutor.

Pot fi momente când ar fi util pentru întreg consiliul ramurii și, probabil pentru alți membri ai episcopiei, să știe despre nevoile de bunăstare ale unui individ sau ale unei familii. De exemplu, când un membru nu are un loc de muncă sau caută un loc de muncă mai bun, alții îl pot ajuta pe acel membru să-și găsească mai repede un loc de muncă. În astfel de situații, episcopul și alți conducători cer permisiunea membrilor aflați la nevoie pentru a împărtăși informații despre situațiile lor.

Când conducătorii îi roagă pe alți să ajute, ei împărtășesc numai informațiile necesare ca aceștia să îndeplinească însărcinarea. Conducătorii îi instruiesc și să păstreze confidențialitatea.

17. Uniformitate și adaptabilitate

17.1	Unde este necesară uniformitatea	132	17.1.9	Rânduieți	133
17.1.1	Scripturi	132	17.1.10	Programă de învățământ	133
17.1.2	Porunci și standarde	132	17.2	Circumstanțe care pot permite adaptarea la condițiile locale	133
17.1.3	Puritatea doctrinei	132	17.2.1	Circumstanțe familiale	134
17.1.4	Adunările de împărtășanie și programul adunărilor de duminică	132	17.2.2	Transport și comunicare	134
17.1.5	Conferințe	133	17.2.3	Cvorum mic sau mărimea clasei	134
17.1.6	Munca în templu	133	17.2.4	Resurse de conducere	135
17.1.7	Consilii disciplinare	133	17.2.5	Siguranța	135
17.1.8	Evidențe și rapoarte	133			

17. Uniformitate și adaptabilitate

Membrii Bisericii trăiesc într-o mare varietate de condiții politice, sociale și economice. Episcopii și ramurile variază, de asemenea, în mărime și resurse de conducere. Aceste condiții pot necesita ca toți conducătorii locali să adapteze anumite programe ale Bisericii. Astfel de adaptări afectează, de obicei, organizațiile auxiliare, adunările de conducere și programele activităților. Îndrumările din acest capitol sunt menite să-i ajute pe conducătorii preoției să determine care adaptări pot fi adecvate și care nu pot fi adecvate.

Toate episcopiile și ramurile, indiferent de mărimea sau circumstanțele lor, pot avea parte de aceeași abundență a Spiritului Domnului. Salvatorul ne-a învățat: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

17.1 Unde este necesară uniformitatea

Pentru a ști care adaptări ar putea fi adecvate, conducătorii trebuie mai întâi să înțeleagă doctrinele, rânduielile și practicile care sunt stabilite de scripturi și învățăturile profeților și apostolilor din zilele din urmă. Acestea trebuie să fie uniforme peste tot în Biserică.

Președinții de țară, episcopii și alți conducători locali au obligația sacră de a menține uniformitatea și puritatea Bisericii în toate categoriile prezentate mai jos. Această nevoie de uniformitate se bazează pe principiul din scripturi: „Un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efezeni 4:5; vezi, de asemenea, Mosia 18:21).

17.1.1 Scripturi

Lucrările canonice ale Bisericii sunt Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț. În multe limbi, Biserica a aprobat o singură versiune a Bibliei care să fie folosită în adunările și clasele Bisericii. În mod asemănător, trebuie folosită ultima versiune autorizată a celorlalte trei cărți de scripturi ale sfinților din zilele din urmă. Nicio altă lucrare nu trebuie promovată sau folosită ca scriptură în Biserică.

17.1.2 Porunci și standarde

Poruncile Domnului și standardele de demnitate ale Bisericii sunt date în scripturi și în comunicatele oficiale din partea Primei Președinții. Conducătorii locali nu trebuie să modifice aceste porunci și standarde. Conducătorii locali nu

trebuie nici să predea propriile lor reguli sau interpretări ale poruncilor.

Standardele de demnitate în ceea ce privește mersul la templu sunt detaliate în întrebările interviului care se găsesc în carnetul cu recomandări pentru templu. Conducătorii locali nu trebuie să le modifice.

17.1.3 Puritatea doctrinei

Doctrinile Bisericii se găsesc în scripturi și în învățăturile profeților și apostolilor din zilele din urmă. Domnul ne-a instruit: „Vârșnicii, preoții și învățătorii acestei Biserici trebuie să propovăduiască principiile Evangheliei Mele, care sunt în Biblie și în Cartea lui Mormon, care conține plenitudinea Evangheliei” (D&L 42:12; vezi, de asemenea, D&L 52:9, 36).

Toți conducătorii trebuie să se asigure că în Biserică se predă doctrina adevărată. Dacă o persoană predă doctrină falsă sau face speculații asupra doctrinei, conducătorii trebuie să corecteze în mod prompt și cu amabilitate. Greșelile pot fi corectate, de regulă, în particular, însă greșelile mari sau cele repetate pot necesita corectarea în public.

În cazul în care conducătorii locali nu sunt siguri care doctrine sau învățături sunt corecte privind un anumit subiect, ei pot cere îndrumare de la prima autoritate în rang care prezidează asupra lor.

17.1.4 Adunările de împărtășanie și programul adunărilor de duminică

Desfășurarea adunărilor de împărtășanie este o poruncă pe care o găsim în scripturi (vezi D&L 59:9). Instrucțiuni cu privire la adunările de împărtășanie sunt oferite în 18.2.2. Programul adunărilor de duminică este prezentat la pagina 153. Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece au stabilit acest program. Conducătorii locali nu trebuie să-l modifice.

În situații extreme, conducătorii locali pot anula adunările de duminică. Totuși, acest lucru trebuie să aibă loc foarte rar. Exemple de situații care pot justifica anularea adunărilor includ problemele în ceea ce privește siguranța în caz de urgență și condițiile meteorologice extreme. Dacă este posibil, episcopul ar trebui să se sfătuiască mai întâi cu președintele de țară, înainte de anularea adunărilor.

Uneori, o situație locală neobișnuită poate face ca programul de duminică să fie modificat pentru o perioadă mai lungă. De exemplu, o schimbare poate fi necesară dacă o casă de întruniri a suferit pagube ca urmare a unui incendiu, a unei inundații sau a unei furtuni. În astfel de circumstanțe, președintele de țarăș cere îndrumare din partea Președinției Zonei sau din partea autorității zonei-Cei Șaptezeci care prezidează în consiliul său de coordonare.

Conducătorii ramurilor foarte mici pot adapta programul de duminică după cum sunt îndrumați de conducătorii lor, folosind *Basic Unit Program Guidebook*.

17.1.5 Conferințe

Fiecare țarăș desfășoară două conferințe de țarăș pe parcursul anului, așa cum sunt planificate de către președintele Cvorumului celor Doisprezece (vezi 18.3.1).

Președinția țarășului programează, organizează și prezidează singura conferință anuală a fiecărei episcopii sau ramuri din cadrul țarășului (vezi 18.2.5). Președintele de district face același lucru pentru fiecare ramură din cadrul districtului.

17.1.6 Munca în templu

Munca sacră înfăptuită în temple se desfășoară sub autoritatea directă a președintelui Bisericii. Tot ce ține de munca din templu trebuie făcut conform instrucțiunilor din *Handbook 1*, capitolul 3. Exemple de astfel de lucruri sunt: recomandările pentru templu, pecetluirile, permisiunea pecetluirii și anularea pecetluirii. Dacă un președinte de țarăș are parte de o situație pe care nu o poate rezolva, el o trimite mai departe Biroului Primei Președinții.

Conducătorii locali se asigură că terminologia folosită în templu, rânduielile și legămintele sacre din templu nu sunt discutate în amănunt în adunările Bisericii.

17.1.7 Consilii disciplinare

Instrucțiuni privind consiliile disciplinare sunt prezentate în *Handbook 1*, capitolul 6. Conducătorii nu trebuie să se abată de la aceste instrucțiuni, inclusiv de la cerințele de a trimite rapoarte. Dacă un președinte de țarăș are parte de o situație pe care nu o poate rezolva, el o trimite mai departe Biroului Primei Președinții.

17.1.8 Evidențe și rapoarte

Ținerea evidențelor Bisericii este o poruncă pe care o găsim în scripturi (vezi D&L 20:81–83).

Evidențele și rapoartele solicitate sunt prezentate în *Handbook 1*, capitolul 13. Prima Președinție le poate actualiza din când în când.

Evidențele și rapoartele Bisericii sunt pregătite folosindu-se sistemele informatizate ale Bisericii sau variantele tipărite, în funcție de zonă. Conducătorii se asigură că evidențele și rapoartele sunt corecte și trimise la timp.

17.1.9 Rânduieii

Instrucțiuni despre înfăptuirea rânduielilor preoției sunt prezentate în capitolul 20. Aceste instrucțiuni nu trebuie să fie modificate. Vârstele minime pentru primirea rânduielilor cum ar fi botezul și rânduirea la oficiile Preoției aaronice nu pot fi modificate pentru niciun motiv.

17.1.10 Programă de învățământ

Materialele din programa de învățământ aprobată de Biserică trebuie folosite în clasele desfășurate în timpul programului adunărilor de duminică. Aceste materiale cuprind manuale editate de Biserică, reviste și resurse suplimentare pentru predare. Manuale și cursuri noi nu trebuie elaborate la nivel local.

Episcopii și președinții de ramură pot să predea ocazional sau pot autoriza o lecție specială în cadrul preoției sau a organizațiilor auxiliare atunci când ei simt că este necesar.

17.2 Circumstanțe care pot permite adaptarea la condițiile locale

Președinții de țarăș, episcopii și președinții de ramură pot face adaptări simple la anumite programe ale Bisericii. Acolo unde necesar, astfel de adaptări pot fi făcute după cum urmează:

1. în personalul și programele organizațiilor auxiliare;
2. în formatul și frecvența adunărilor de conducere;
3. în formatul și frecvența activităților.

Atunci când se gândesc ce adaptări ar putea fi adecvate, membrii președinției țarășului, episcopului sau președinției ramurii se consultă între ei, precum și cu membrii consiliului țarășului, episcopiei sau ramurii. Ei se consultă, de asemenea, cu prima autoritate în rang care prezidează asupra lor pentru a vedea dacă circumstanțele justifică o adaptare majoră sau neobișnuită. Conducătorii trebuie să caute mereu îndrumarea Spiritului atunci când fac adaptări.

Conducătorii pot lua în calcul următorii factori atunci când determină ce adaptări ar putea fi adecvate.

17.2.1 Circumstanțe familiale

Când oferă chemări, când programează adunări de conducere și când planifică activități, conducătorii iau în calcul circumstanțele familiale ale membrilor. Slujirea și participarea la Biserică necesită întotdeauna o anumită măsură de sacrificiu. Totuși, familiile puternice sunt vitale pentru Biserică și membrilor nu trebuie să li se ceară să facă sacrificii familiale excesive pentru a sluji sau pentru a sprijini programe sau activități.

O circumstanță familială care trebuie luată în calcul este reprezentată de chemarea sau chemările din cadrul Bisericii deținute de soțul unei membre sau de soția membrului respectiv. Familiile nu trebuie copleșite cu responsabilități în cadrul Bisericii. O altă circumstanță ce trebuie luată în calcul este timpul de care membrii au nevoie pentru a-și întreține familia și de a se ocupa de alte aspecte personale. În unele zone ale lumii, membrii trebuie să aibă două sau trei locuri de muncă. Acestea sunt considerente normale pe care conducătorii trebuie să le ia în calcul atunci când oferă chemări, când programează adunări de conducere și când planifică activități.

17.2.2 Transportul și comunicarea

Unii țărâși sau unele episcopii acoperă zone geografice întinse, lucru care-i face pe membri să călătorească distanțe mari pentru a veni la adunări și activități. Când evaluează nevoia de adunări și activități, conducătorii iau în calcul timpul necesar pentru călătorie și cheltuielile membrilor pentru deplasare.

În multe zone ale lumii, oamenii nu au autoturisme personale și deplasarea se face mergându-se pe jos, cu bicicleta, cu autobuzul sau cu tramvaiul. Când distanțele sunt mari, aceste condiții pot fi un indiciu pentru conducători că ei trebuie să adapteze programele Bisericii și adunările de conducere pentru a ușura participarea membrilor.

Chiar și acolo unde oamenii au autoturisme personale, conducătorii trebuie să fie atenți la costul conducerii autoturismului pe distanțe lungi. În unele situații, cum ar fi rezolvarea treburilor înaltului consiliu, conducătorii pot folosi conferințele telefonice, e-mailul și Internetul pentru a reduce transportul costisitor. Când folosesc aceste resurse, conducătorii trebuie să ia măsuri speciale pentru asigurarea confidențialității.

Membrii aflați în diferite etape ale vieții diferă foarte mult în ceea ce privește posibilitatea lor de a se deplasa. De exemplu, tinerii adulți necăsătoriți se pot deplasa, deseori, mult mai ușor decât familiile cu copii și, uneori, ei au resursele de a călători pe distanțe mai mari. Acolo unde tinerii adulți necăsătoriți se pot aduna într-un timp rezonabil și cu o cheltuială rezonabilă, ei ar trebui să aibă activități la nivel de mai mulți țărâși cu o frecvență moderată (vezi 13.3.1).

În unele părți ale lumii, telefoanele sunt scumpe și mulți membri nu dețin unul. În mod asemănător, e-mailul și accesul la Internet sunt rare în unele zone. Dacă aceste resurse sunt scumpe sau nu sunt disponibile la scară largă, conducătorii trebuie să facă adaptările necesare.

Acolo unde călătoria este dificilă sau costisitoare și resursele de comunicare sunt inadecvate, vizitele făcute de învățătorii de acasă și de învățătoarele vizitatoare reprezintă o provocare mai mare. În astfel de situații, conducătorii pot face adaptări după cum este indicat în 7.4.3 și 9.5.3.

17.2.3 Cvorum mic sau mărimea clasei

Vârșnici și înalți preoți

Dacă foarte puțini vârșnici sau înalți preoți pot participa duminica la adunarea preoției, ei se pot întâlni în cadrul unei adunări. Totuși, nu se va organiza doar un singur cvorum al Preoției lui Melhisedec. Atâta timp cât într-o episcopie sunt vârșnici și înalți preoți rânduiri, trebuie organizat atât un cvorum al vârșnicilor, cât și un grup al înalților preoți.

Deoarece districtele nu au cvorumuri ale înalților preoți, ramurile din cadrul districtelor nu au grupuri ale înalților preoți. Înălții preoți care frecventează aceste ramuri participă la cvorumul vârșnicilor.

Tinerii Băieți și Tinerele Fete

Într-o episcopie sau ramură unde sunt doar câțiva tineri băieți, cvorumurile Preoției aaronice se pot aduna împreună pentru instrucțiuni și activități (vezi 8.11 și 8.13.1). Cu toate acestea, cvorumurile individuale trebuie totuși organizate, cu conducători chemați și susținuți pentru fiecare cvorum.

Într-o episcopie sau ramură unde sunt doar câteva tinere fete, ele se pot aduna împreună pentru instrucțiuni și activități (vezi 10.6.2 și 10.8.1). O președinție a clasei trebuie chemată pentru fiecare grup de vârstă sau o președinție poate fi chemată

pentru grupuri de vârste combinate până când ele pot fi organizate în clasele lor corespunzătoare.

În cazul în care conducerea oferită de membri adulți este limitată, președinția Tinerilor Băieți poate preda lecțiile de duminică și administra programul activităților fără consultanți asistenți. Președinția Tinerelor Fete poate face același lucru pentru tinerele fete. Într-o unitate foarte mică, președintele Tinerilor Băieți și președinta Tinerelor Fete pot fi singurii conducători adulți din organizațiile lor. În această situație, ei predau lecțiile de duminică și supraveghează activitățile tuturor tinerilor băieți sau tinerelor fete. Când este posibil, trebuie chemați consilieri și un secretar pentru fiecare organizație.

Deoarece tinerii învață, deseori, mai mult ca urmare a socializării în grupuri mai mari, tinerii băieți și tinerele fete din două sau mai multe episcopii sau ramuri mici se pot întâlni ocazional pentru activități combinate. Dacă episcopiile și ramurile învecinate au câțiva tineri băieți sau câteva tinere fete, episcopii și președinții de ramură le pot permite tinerilor să se adune pentru activități săptămânale. Când se gândesc la aceste opțiuni, conducătorii iau în calcul factori cum ar fi distanța și costul călătoriei.

Activitățile periodice la nivel de țară sau de mai mulți țărâși sunt importante mai ales acolo unde episcopiile sau ramurile au un număr mic de tineri (vezi 13.3 și 13.4).

Într-un țarăș sau într-un district mic, președintele Tinerilor Băieți poate fi singurul conducător al Tinerilor Băieți la nivel de țarăș sau district. Același lucru poate fi valabil și pentru președinta Tinerelor Fete la nivel de țarăș sau district. Când este posibil, trebuie chemați consilieri și un secretar pentru fiecare organizație.

Societatea Primară

Într-o episcopie sau ramură cu puțini copii, președinția Societății Primare poate dori să organizeze mai puține clase, combinând grupuri de vârstă.

Într-o episcopie sau ramură mică, membrele președinției Societății Primare pot fi singurele conducătoare și învățătoare ale Societății Primare. Într-o unitate foarte mică, președinta Societății Primare poate fi singura conducătoare a Societății Primare. În această situație, ea conduce timpul petrecut împreună și predă într-o clasă la care participă toți copiii. Când este posibil, trebuie chemați mai mulți conducători și învățători așa cum se precizează în 11.7.

Într-un țarăș sau district mic, președinta Societății Primare poate fi singura conducătoare a Societății Primare la nivel de țarăș sau district. Când este posibil, trebuie chemați alți conducători așa cum se precizează în 11.7.

17.2.4 Resurse de conducere

Când nu sunt suficienți membri pregătiți să slujească într-o poziție de conducere, oficianții care prezidează le pot ocupa doar pe cele care sunt cele mai importante. Pe lângă chemarea membrilor activi experimentați în chemări de conducere, oficianții care prezidează trebuie să caute inspirație pentru a găsi alți posibili conducători dintre membrii noi, membrii neexperimentați și membrii mai puțin activi care ar putea redeveni activi. Membrii Bisericii nu trebuie să fie experimentați sau foarte pregătiți pentru a primi o chemare. Faptul de a avea o chemare este o modalitate importantă pentru ei de a sluji și crește spiritual.

Dacă nu sunt suficienți membri care să slujească în chemări de conducere, oficianții care prezidează își pot organiza țarășul, episcopia sau ramura la o scară mai mică. Exemplele pot include chemarea, în anumite organizații, doar a unui președinte și un consilier, consilierul slujind și ca secretar, precum și simplificarea anumitor programe.

Într-o ramură foarte mică în care nu există o președintă a Tinerelor Fete sau a Societății Primare, președinta Societății de Alinare îi poate ajuta pe părinți să le predea tinerelor fete și copiilor până când vor fi chemate o președintă a Tinerelor Fete și una a Societății Primare.

Conducătorii ramurilor foarte mici urmează îndrumările din *Basic Unit Program Guidebook*.

17.2.5 Siguranța

În unele zone ale lumii, rata criminalității este foarte ridicată sau domnește incertitudinea politică. În cazul în care conducătorii din aceste zone consideră că nu este înțelept ca membrii să călătorească pe timp de noapte, ei pot anula activitățile din timpul serii. Acest lucru poate însemna reducerea numărului de activități ale Bisericii, precum și programarea unor activități în timpul sfârșiturilor de săptămână.

Când riscurile în ceea ce privește siguranța sau când costurile de călătorie sunt probleme serioase, conducătorii pot programa anumite activități pentru tineri duminică. Astfel de activități trebuie să fie separate de programul adunărilor de duminică și trebuie să fie în acord cu menținerea spiritului de sabbat.

